

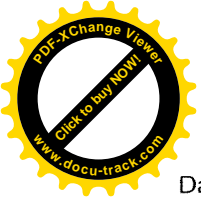

thực sự.” Tác giả viết tiếp: “Chúng ta phải xem xét các chiến thuật ấy hoạt động như thế nào, chứ không phải cổ phiếu.”

6. Lịch sử luôn lặp lại quá khứ. Vậy mà vẫn có nhiều người cứ tin rằng lần này mọi chuyện sẽ khác. Ông viết: “Nhiều người muốn tin rằng hiện tại và quá khứ khác nhau. Các thị trường hiện nay đã được vi tính hóa, các tập đoàn mua bán sỉ chiếm lĩnh thị trường, không còn sự tồn tại các nhà đầu tư cá nhân riêng rẽ, và các chuyên viên tài chính quản lý tiền đầu tư trong những quỹ hỗ tương khổng lồ. Nhiều người cho rằng những vị quản lý tiền bạc đó có cách quyết định khác hẳn, và tin rằng những chiến thuật hoàn thiện có hiệu quả từ những năm 50 hay 60 chẳng có giá trị gì trong bối cảnh tương lai.”

Thế nhưng chẳng có gì thay đổi nhiều kể từ lúc ngài Isaac Newton, một người thực sự tài giỏi, đánh mất toàn bộ gia tài của mình trong sự kiện công ty thương mại South Sea bị phá sản vào năm 1720. Newton đã than van rằng ông có thể “tính toán, đo đạc cảm xúc của các thiên thần nhưng lại đành bó tay trước sự điên rồ của con người.”

7. O'Shaughnessy không nhất thiết cho rằng nên đầu tư vào các cổ phiếu chỉ số S&P 500. Ông chỉ đơn giản dùng thí dụ ấy để so sánh phương pháp đầu tư trực giác của các nhà đầu tư và phương pháp tính toán máy móc. Ông giải thích tiếp cách đầu tư vào các cổ phiếu S&P 500 không nhất thiết phải là một công thức hiệu quả nhất mặc dù đó là một chiến thuật tốt. Ông giải thích trong

Dạy con làm giàu

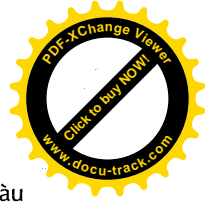
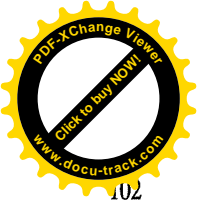

vòng từ 5 đến 10 năm vừa qua, các cổ phiếu của các tập đoàn lớn hoạt động có hiệu quả nhất. Thế nhưng, nếu dựa vào cơ sở dữ liệu của 46 năm qua, chính cổ phiếu của những công ty nhỏ có tổng vốn dưới 25 triệu đô mới giúp cho nhà đầu tư kiếm được nhiều tiền nhất.

Bài học rút ra là một khi bạn có dữ liệu trong khoảng thời gian dài chừng nào, thì sự đánh giá của bạn càng có lợi cho bạn chừng nấy. Tác giả đã tìm kiếm một công thức hiệu quả nhất trong một khoảng thời gian lâu nhất.

Người bố giàu cũng có cùng quan điểm ấy. Chính vì vậy mà công thức của ông chính là xây dựng kinh doanh và dùng công việc kinh doanh ấy tích lũy bất động sản và các tài sản tiền tệ cho mình. Công thức đó chính là công thức làm giàu đã tồn tại hiệu quả ít nhất trong 200 năm qua. Người bố giàu nói: “Công thức ta đang dùng, và công thức mà ta sẽ dạy cho con chính là công thức đã giúp sản sinh ra những nhân vật giàu có nhất của mọi thời đại.”

Nhiều người cho rằng khi những người da đỏ bán lại đảo Manhattan (hiện là thành phố New York) cho Peter Minuit thuộc công ty Hà Lan West India với giá 24 đô bằng chuỗi hạt và nữ trang rẻ tiền, mỗi giao dịch ấy thật rẻ mạt. Thế nhưng nếu những người da đỏ đó biết đầu tư 24 đô ở mức lãi suất 8%/năm, khoản tiền ấy ngày nay sẽ trị giá 27 triệu tỷ đô. Với số tiền khổng lồ ấy, họ dư sức mua lại đảo Manhattan mà vẫn còn dư cả khối tiền. Vấn đề không phải nằm ở số tiền bán được là bao nhiêu, mà chính là họ không có kế hoạch đầu tư số tiền đó của họ.

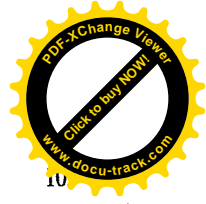
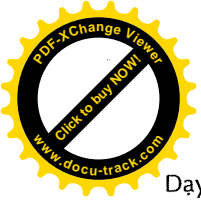

8. “Có một sự khác biệt to lớn giữa những gì chúng ta cho rằng có thể hoạt động sinh lời và những gì thực sự xảy ra.”

HÃY TÌM MỘT CÔNG THỨC CÓ HIỆU QUẢ VÀ BÁM THEO NÓ

Như vậy, thông điệp đơn giản của người bố giàu đối với tôi cách đây nhiều năm chính là: “Hãy tìm một công thức có thể làm cho con giàu có và bám theo nó.” Tôi thường bực mình khi có nhiều người cứ tìm đến tôi và kể cho tôi nghe họ đã kiếm được lời khi mua một cổ phiếu ở giá 5 đô và bán chúng ở giá 30 đô. Tôi bực mình vì những câu chuyện đại loại như vậy hoàn toàn không dây mơ rễ má gì với kế hoạch và sự thành công thực sự của họ.

Những câu chuyện làm giàu chụp giựt như thế làm cho tôi nhớ lại một câu chuyện mà người bố giàu đã kể cho tôi nghe trước đây. “Nhiều người đầu tư chẳng khác gì một gia đình lái xe về vùng quê nghỉ mát. Bất thành linh dọc đường xuất hiện nhiều chú nai to lớn với những cặp sừng đồ sộ. Người lái xe, thường là chủ gia đình, la lên: ‘Nhìn những con nai kia.’ Mấy con nai đánh hơi được nguy hiểm vội lao vụt đi và băng qua đồng ruộng. Người lái xe đó liền quẹo xe ra khỏi đường và rồ máy rượt theo mấy con nai qua đồng. Chiếc xe cứ dần lên dần xuống vì địa hình xấu. Cả gia đình hết hoảng gào lên bắt anh ta dừng xe. Đột ngột chiếc xe trượt xuống một bờ suối và rơi xuống nước. Con đã hiểu ngụ ý câu chuyện rồi chứ? Đó chính là những gì sẽ xảy ra với con một khi con không theo kế hoạch đơn giản của con, mà lao vào cuộc trốn tìm với những con nai to lớn.”

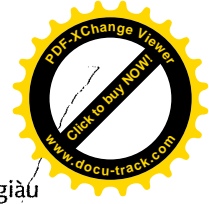
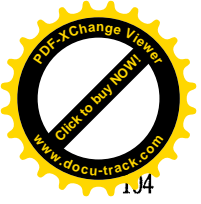

CHƯƠNG 9

Bài học đầu tư số 7: Làm thế nào bạn có thể tìm ra một kế hoạch phù hợp với mình?

Để trả lời câu hỏi đó, theo tôi cần phải thực hiện những bước sau đây:

1. Hãy bỏ thời gian suy nghĩ chín chắn về cuộc đời của bạn cho tới thời điểm này. Bạn có thể mất vài ngày, hay thậm chí vài tuần (nếu bạn thấy cần thiết) để làm điều đó.
2. Trong những phút yên tĩnh một mình, hãy tự hỏi: “Tôi muốn được gì từ món quà - cuộc sống - mà đời đã cho tôi?”
3. Đừng nói với bất kỳ ai về điều đó, ít nhất là cho tới khi bạn xác định được điều bạn muốn. Thông thường, mọi người hoặc vô tình hay cố ý luôn áp đặt những điều họ muốn cho bạn, mà lẽ ra chính bạn phải làm những điều đó cho chính mình. Không có gì tệ hại hơn khi những giấc mơ thầm kín đó bị ảnh hưởng bởi những lời từ phía người thân hay bạn bè của bạn, những lời đại loại như:

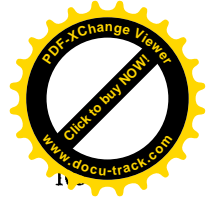
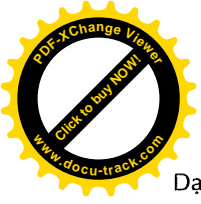

“Này đừng có khờ dại đến thế”, hoặc “Bạn không thể làm được điều đó”, hoặc “Thế còn tôi thì sao?”

Nên nhớ, khi Bill Gates lập nghiệp ở tuổi 20, trong tay ông ta chỉ có 50.000 đô. Vậy mà ngày nay ông đã trở thành người giàu nhất hành tinh với tổng tài sản trị giá 90 tỷ đô. Điều may mắn cho ông là ông đã không tham khảo ý kiến của quá nhiều người về những gì mà họ cho là có thể xảy ra trong cuộc đời của ông.

4. Hãy gọi một chuyên viên tư vấn tài chính. Mọi kế hoạch đầu tư đều bắt đầu bằng một kế hoạch tài chính. Nếu bạn không thích chuyên viên tư vấn này, thì cứ đi tìm người khác. Bạn có thể tham khảo ý kiến của nhiều bác sĩ cho một triệu chứng bệnh, vậy thì tại sao lại không làm như vậy cho những vấn đề tiền bạc? Các chuyên viên tài chính có thể xuất hiện dưới nhiều hình thức khác nhau mà tôi sẽ liệt kê ở cuối chương này. Hãy chọn một nhà tư vấn có đủ kinh nghiệm và trình độ để giúp bạn lập ra một kế hoạch tài chính trên giấy trắng mực đen.

Nhiều chuyên viên tài chính rao bán các loại sản phẩm khác nhau, như bảo hiểm chẳng hạn. Bảo hiểm là một sản phẩm rất quan trọng và cần được xem xét như một phần trong kế hoạch tài chính của bạn, nhất là khi bạn vừa mới bắt đầu còn đường đầu tư. Ví dụ, nếu bạn không có tiền nhưng có đến ba đứa con nhỏ, bảo hiểm sẽ trở nên rất quan trọng khi bạn qua đời, bị thương tật, hay vì bất kỳ một nguyên nhân nào khiến bạn không thể thực hiện đến cùng

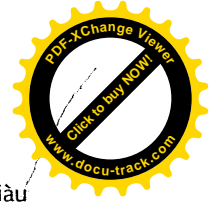
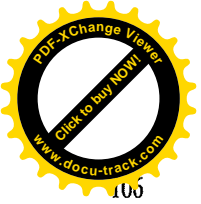

kế hoạch đầu tư của mình. Bảo hiểm chính là một công cụ phòng ngừa an toàn, hay một hình thức giúp bạn trong những lúc gặp khó khăn về tài chính hay bất trắc trong cuộc đời. Tương tự như vậy, khi bạn trở nên giàu có, vai trò và loại bảo hiểm bạn cần cho kế hoạch tài chính của mình sẽ thay đổi theo tình trạng tiền bạc và nhu cầu của bạn. Do đó, bạn nên luôn cập nhật loại bảo hiểm nào nên sử dụng trong kế hoạch của mình.

Cách đây 2 năm, một người thuê nhà của tôi quên tắt đèn trên cây thông Giáng sinh và bỏ ra ngoài suốt cả ngày. Không may căn hộ phát cháy. Ngay lập tức, đội cứu hỏa xuất hiện và dập tắt đám cháy. Tôi chưa bao giờ cảm thấy biết ơn những người cứu hỏa như lúc ấy. Và những người khác lập tức xuất hiện theo sau vụ tai nạn chính là các nhân viên bảo hiểm. Họ cũng chính là những người mà tôi rất biết ơn đã xuất hiện trong ngày hôm ấy.

Người bố giàu thường nói: “Bảo hiểm là một sản phẩm rất quan trọng đối với kế hoạch tài chính của một đời người. Vấn đề duy nhất với bảo hiểm chính là bạn không thể nào mua được nó khi bạn cần đến nó. Cho nên, bạn phải biết liệu trước những gì bạn cần, và mua bảo hiểm với hy vọng sẽ không bao giờ cần đến nó. Nói cách khác, bảo hiểm đơn giản chỉ là một cách làm cho bạn không còn phải bận tâm lo lắng.”

GHI CHÚ: Nhiều chuyên viên tài chính chỉ tư vấn cho người đầu tư theo một cấp bậc tài chính nhất định nào đó. Trên thực tế, nhiều chuyên viên tài chính giới hạn dịch vụ tư vấn của mình, chỉ nhắm vào giới đầu tư giàu có. Thế

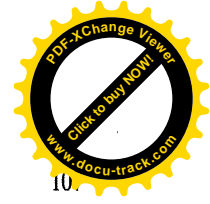
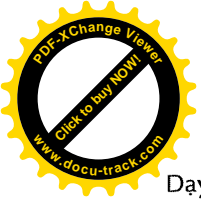

nhưng cho dù bạn có ít hay nhiều tiền đi chăng nữa, điều quan trọng là bạn phải tìm một chuyên viên tài chính mà bạn thích và người ấy có thiện chí tư vấn giúp bạn. Tôi và Kim thường thay đổi các nhà tư vấn tài chính chuyên nghiệp. Nếu người tư vấn thuộc hàng chuyên nghiệp, người ấy sẽ thông cảm với sự thay đổi của bạn. Tuy nhiên, cho dù bạn thay đổi các nhà tư vấn của mình, nên nhớ hãy luôn luôn bám sát kế hoạch tài chính của bạn.

VẬY LÀM THẾ NÀO TÌM ĐƯỢC MỘT KẾ HOẠCH PHÙ HỢP VỚI MÌNH?

Mục tiêu của tôi là trở thành triệu phú ở tuổi ba mươi. Và đó chính là điều mà tôi phải đạt tới theo kế hoạch của mình. Vấn đề ở chỗ tôi thường xuyên kiếm được nhiều tiền, nhưng chẳng chóng thì chầy bao nhiêu tiền tôi kiếm được đều bị mất hết. Sau khi rà soát lại những điểm yếu trong kế hoạch của mình, tôi vẫn không thay đổi kế hoạch mà tôi đã lập ra trước đây. Tôi đã trở thành triệu phú ở tuổi 30, nhưng không bao lâu sau tôi bị phá sản và sạt nghiệp. Thực tế đó buộc tôi phải ngồi xuống, xem xét lại và điều chỉnh kế hoạch của mình từ kinh nghiệm cay đắng đó. Tôi đã sửa lại mục tiêu của mình là trở thành triệu phú và hoàn toàn tự do về tiền bạc ở tuổi 45. Vậy mà phải đến lúc 47 tuổi, tôi mới đạt được mục tiêu đó.

Điều cốt yếu là kế hoạch của tôi vẫn không thay đổi. Kế hoạch đó chỉ càng được cải thiện hơn khi tôi càng học được nhiều bài học trên con đường đi tới của mình.

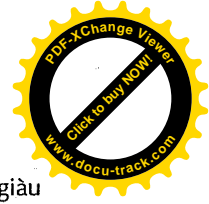
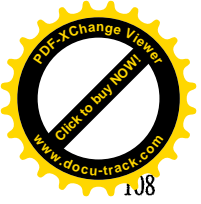

Vậy làm thế nào bạn tìm được cho mình một kế hoạch phù hợp với đời bạn? Câu trả lời là hãy bắt đầu với một nhà tư vấn tài chính chuyên nghiệp. Hãy tìm kiếm nhiều nhà tư vấn khác nhau và tìm hiểu kinh nghiệm chuyên môn của họ. Nếu bạn chưa từng bao giờ có người nào đó giúp bạn lập ra một kế hoạch tài chính cho tương lai của bạn, thì đây sẽ là một kinh nghiệm sống sinh động giúp bạn mở mắt với cuộc đời.

Hãy đặt ra những mục tiêu hết sức thực tế, bắt đầu với chúng và chỉ mở rộng thêm những mục tiêu khác một khi kiến thức và kinh nghiệm của bạn đã trở nên phong phú, dồi dào. Hãy luôn chuẩn bị tốt trước khi bạn tham gia một cuộc thi marathon, tốt nhất nên bắt đầu tập luyện từ những bước đi bộ của mình.

Tất cả những công việc đó - tìm kiếm nhà tư vấn chuyên nghiệp, đặt mục tiêu, v.v... sẽ thay đổi khi con người bạn thay đổi. Nhưng có một điều bạn không được thay đổi, đó chính là kế hoạch của mình. Đối với hầu hết mọi người, kế hoạch tối hậu chính là sự tự do về tiền bạc, sự giải phóng khỏi lệ thuộc và làm việc vì tiền.

Bạn cũng cần nhận thấy rằng đầu tư đòi hỏi tinh thần đồng đội như trong thể thao. Trong quyển sách này, tôi sẽ bàn về tầm quan trọng của tinh thần đồng đội trong tài chính. Tôi thấy có rất nhiều người luôn cho rằng phải tự hành động một mình. Dĩ nhiên, có những điều bạn phải tự thực hiện lấy bằng chính sức lao động của bạn, thế nhưng đôi khi bạn vẫn phải cần một nhóm đồng đội. Sự thông

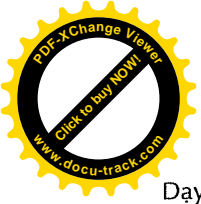
minh về tài chính sẽ giúp cho bạn biết khi nào bạn nên tự làm việc một mình, và khi nào cần sự hợp tác.

Khi dính đến tiền bạc, nhiều người thường ngậm đắng nuốt cay chịu lỗ một mình. Khi kế hoạch của bạn bắt đầu chuyển động và đi vào quỹ đạo, bạn sẽ bắt đầu gặp gỡ nhiều thành viên mới trong nhóm của bạn, mà những người ấy sẽ giúp bạn đạt được giấc mơ tài chính của mình. Những thành viên trong nhóm tài chính của bạn có thể là:

1. Chuyên viên lập kế hoạch tài chính
2. Chuyên viên ngân hàng
3. Kế toán viên
4. Luật sư
5. Nhà môi giới
6. Nhân viên bảo hiểm
7. Người đỡ đầu

Bạn có thể mong muốn dùng cơm trưa thường xuyên với những người này. Điều đó người bố giàu của tôi đã từng làm, và chính trong những dịp đó tôi đã học được biết bao nhiêu điều về kinh doanh, đầu tư, và con đường làm giàu.

Bạn nên nhớ rằng tìm kiếm một thành viên cho nhóm tài chính của mình cũng giống như tìm kiếm một đối tác kinh doanh vậy. Họ chính là đối tác của bạn bởi vì họ sẽ cùng làm việc với bạn để hướng đến một mục tiêu quan trọng nhất - việc kinh doanh của đời bạn. Hãy luôn nhớ câu nói của người bố giàu: "Cho dù con làm việc cho chính mình hay cho người khác, nếu con muốn giàu con phải biết

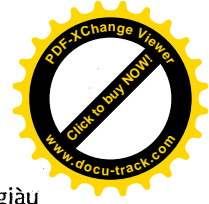

Dạy con làm giàu

109

chăm sóc và quan tâm đến việc riêng của con.” Và một khi biết lo việc của mình, một kế hoạch phù hợp với bạn nhất sẽ từ từ hiện ra. Do đó bạn hãy kiên nhẫn, nhưng nếu mỗi ngày đi được một bước bạn sẽ càng có cơ hội đạt được những gì bạn muốn có trong đời.

CHƯƠNG 10

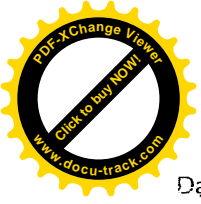
Bài học đầu tư số 8: Quyết định ngay những gì bạn muốn khi bạn trưởng thành

Trong bài học đầu tư số 1 về tầm quan trọng của sự chọn lựa, tôi đã nêu ra giá trị lựa chọn về mặt tài chính của một đời người như sau:

1. An toàn;
2. Thoải mái;
3. Giàu có.

Chúng là những chọn lựa mang tính rất cá nhân và không nên xem thường.

Vào năm 1973 khi trở về từ Việt Nam, tôi đã phải đối mặt trước những chọn lựa này. Khi đề cập đến công việc phi công của tôi, người bố giàu đã nói: “Công việc tại hãng hàng không chưa chắc đem lại cho con sự ổn định an toàn. Ta không tin là trong nhiều năm tới tập đoàn hàng không đó lại không gặp khó khăn trong kinh doanh. Thế nhưng, nếu con có một bề dày thành tích tốt, con có thể tìm thấy sự

ổn định trong công việc... nếu như đó chính là những gì con muốn có.”

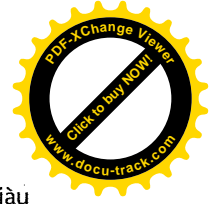
Sau đó, ông hỏi tôi có muốn xin làm lại ở tập đoàn Standard of Oil ở California, nơi tôi đã làm việc chỉ 5 tháng trước khi nhập ngũ. Tôi trả lời: “Họ nói là họ bằng lòng cho con nộp đơn xin việc lại, nhưng không bảo đảm có nhận con hay không.”

“Thế đó chẳng phải là một công ty tốt để con xin vào à? Chẳng lẽ họ trả lương con không cao à?”, ông hỏi.

“Tốt lắm bố à, thế nhưng con không muốn quay trở lại đó. Con muốn tiến tới.”

“Vậy thì điều gì con muốn nhất?”, ông hỏi khi đưa ra cho tôi ba sự chọn lựa. “Con muốn sự an toàn, sự thoải mái hay sự giàu có?”

Từ sâu thẳm trong lòng tôi, câu trả lời chính là “sự giàu có”. Niềm mong muốn ấy không thay đổi trong tôi qua nhiều năm, mặc dù nó đã bị vùi lấp trong một gia đình luôn coi sự ổn định an toàn trong công việc và tài chính là ưu tiên hàng đầu, coi những người giàu là một hạng người tội lỗi, vô giáo dục và tham lam trong xã hội. Tôi đã lớn lên trong một gia đình nơi mà đề tài tiền bạc không hề được thảo luận trên bàn ăn, bởi vì đó là một chủ đề chẳng sạch sẽ tí nào, không đáng để cho những người trí thức bàn bạc. Nhưng giờ đây tôi đã được 25 tuổi, tôi có quyền nói lên sự lựa chọn cá nhân của mình. Sự lựa chọn đó chính là sự giàu có.

Người bố giàu đã bắt tôi viết ra giấy thứ tự chọn lựa của tôi. Và chúng như thế này:

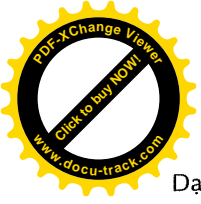
1. Giàu có;
2. Thoải mái;
3. Ổn định an toàn.

Sau khi nhìn vào tờ giấy, ông nói: “OK. Bước thứ nhất là con hãy lập ra một kế hoạch tài chính để đạt được mục tiêu ổn định an toàn về tiền bạc.”

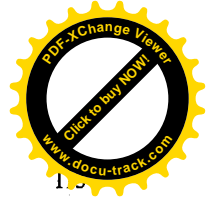
“Gì hả bố?”, tôi hỏi. “Con vừa mới nói với bố là con muốn giàu mà. Vậy tại sao phải cần một kế hoạch để đạt mục tiêu ổn định làm gì?”

Ông cười phá lên: “Đúng như ta đoán, con ạ. Thế giới này có biết bao nhiêu người muốn giàu như con. Vấn đề ở chỗ, hầu hết họ lại không có được sự lựa chọn đúng vì họ không hiểu thế nào là ổn định an toàn, hay thế nào là thoải mái về mặt tài chính. Trong khi có rất ít người đạt được điều đó. Thực tế là trên con đường đi đến sự giàu có lại đầy dẫy những con người vật vờ, thất bại do hấp tấp, không biết suy nghĩ... như con vậy.”

Phải mất đến ba tuần sau, tôi mới có thể gặp lại người bố giàu. Trong tôi đầy ắp sự buồn tủi và thất vọng. Tôi đã cố gắng hết sức để có thể dứt khoát chọn ra hướng đi cho mình, và hướng đi đó đã hoàn toàn trái ngược những giá trị truyền thống của gia đình tôi. Vậy mà chính người bố giàu lại đem những giá trị truyền thống ấy áp đặt trước mặt tôi. Cuối cùng, tôi cũng bình tĩnh lại và gọi điện hẹn gặp ông.

Dạy con làm giàu

“Con có sẵn sàng lắng nghe chưa?”, người bố giàu hỏi tôi khi vừa mới gặp mặt.

Tôi gật đầu trả lời: “Con sẵn sàng nhưng chưa thực sự tự nguyện đâu.”

Người bắt đầu ngay: “Đầu tiên con hãy gọi cho vị cố vấn tài chính của ta. Hãy nói với ông ấy là con muốn có một kế hoạch tài chính với mục đích là sự ổn định an toàn về tiền bạc suốt đời.”

“Được thôi bố ạ,” tôi trả lời.

“Bước tiếp theo, sau khi con đã lập xong kế hoạch tài chính đó, hãy điện cho ta. Hôm nay như thế là đủ. Chào con.”

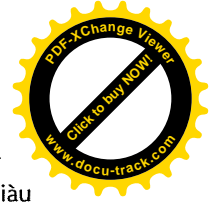
Tôi gọi cho người bố giàu đúng một tháng sau đó. Tôi đưa cho ông xem kế hoạch tài chính của tôi. Ông chỉ nói: “Tốt. Con sẽ làm theo kế hoạch này chứ?”

“Không đâu bố,” tôi trả lời. “Kế hoạch ấy thật máy móc và đơn điệu.”

Ông nói: “Đúng vậy. Với mục đích là đạt được sự an toàn ổn định về mặt tài chính suốt đời, kế hoạch ấy phải tự động đến một cách máy móc và đơn điệu. Thế nhưng ta không thể bắt con phải làm theo kế hoạch đó cho dù ta đề nghị nó với con.”

“Vậy thì bây giờ sao hả bố?”, tôi hỏi.

“Bây giờ con hãy đi tìm một nhà tư vấn tài chính của riêng con và nhờ ông ấy giúp con lập một kế hoạch tài chính với mục đích thoải mái. Hãy gọi cho ta một khi con lập xong.”

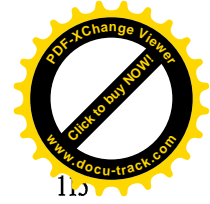
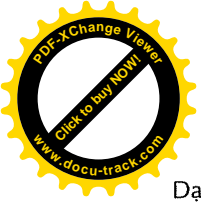

Bốn tuần sau, tôi gặp lại người bố giàu. Kế hoạch lần này thật không đơn giản như tôi tưởng. Tôi đã nhiều lần gọi điện nói chuyện với ông, thế nhưng tôi vẫn mất khá nhiều thời gian để hoàn tất. Tuy nhiên, quá trình lập kế hoạch đã mang đến cho tôi nhiều bài học quý giá khi bàn bạc thảo luận với các nhà tư vấn tài chính khác nhau. Bài học quan trọng nhất mà tôi rút ra được là: Nếu tôi không biết rõ những gì tôi muốn đạt đến, nhà tư vấn cũng không thể hiểu được rõ những gì tôi muốn để có thể giúp tôi.

Xem qua kế hoạch tài chính đó, ông chỉ nói: “Tốt lắm.” Im lặng một hồi lâu, ông mới tiếp lời: “Vậy thì con học được gì về chính bản thân mình?”

“Con đã học được một điều quý báu là không phải dễ dàng xác định được những gì con muốn cho cuộc đời của mình. Đơn giản là vì trong cuộc sống hiện tại, chúng ta có quá nhiều sự chọn lựa, mà một số lựa chọn đó trông thật hấp dẫn và lôi cuốn.”

“Hay lắm con ạ,” ông nói. “Và đó chính là lý do tại sao mà có rất nhiều người ngày nay cứ làm hết công việc này đến công việc khác, kinh doanh hết lĩnh vực này đến lĩnh vực khác mà không bao giờ đi đến nơi mà họ muốn đến về tiền bạc. Họ đã làm lãng phí nguồn tài sản quý giá nhất của họ, đó là thời gian, và cứ loanh quanh giữa dòng đời mà không hề có một kế hoạch định hướng nào. Họ có thể cảm thấy hạnh phúc với những gì họ đang làm, thế nhưng họ không hề biết rằng họ đã đánh mất rất nhiều cơ hội trong đời họ.”

“Đúng vậy,” tôi gật đầu. “Lần này, thay vì tập trung cho mục đích ổn định an toàn, con đã phải thực sự suy nghĩ những gì con muốn cho cuộc đời của mình. Và thật ngạc nhiên, con đã phải đào sâu và suy ngẫm những ý tưởng mà trước đây con chưa hề có.”

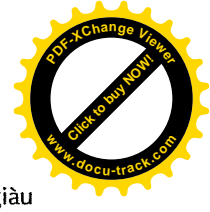
“Chẳng hạn như điều gì nào?”, ông hỏi.

“Ồ, giả dụ nếu con thực sự muốn đạt tới mục đích thoải mái cho cuộc đời của con, con phải suy nghĩ xem mình thực sự muốn gì với mục đích đó. Những thứ như đi du lịch vòng quanh thế giới, sở hữu những chiếc xe hơi đắt tiền, quần áo hàng hiệu, nhà cao cửa rộng, v.v... Con buộc phải nghĩ tới tương lai sau này của mình và tìm xem con thực sự muốn gì cho cuộc sống tương lai của con.”

“Và con đã tìm thấy điều gì?”

“Con đã nhận thấy mục đích ổn định an toàn thật dễ dàng bởi vì con đã lập xong kế hoạch cho mục đích đó. Nhưng con không biết thế nào là sự thoải mái thực sự. Xác định sự ổn định an toàn không khó, nhưng xác định sự thoải mái mới là điều khó. Và giờ đây, con càng nôn nóng muốn xác định sự giàu có và làm thế nào con có thể lập kế hoạch để đạt được mục đích giàu có.”

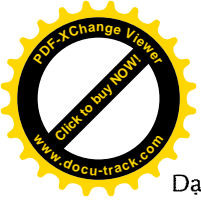
Người bố giàu gật gù: “Tốt lắm con ạ. Có rất nhiều người tự giới hạn mình trong những quy tắc như 'sống tận tiện trong những phương tiện hiện có', hay 'tiết kiệm để phòng hờ cho một ngày rủi ro nào đó', đến nỗi họ không biết đến những cơ hội khả dĩ khác trong cuộc đời luôn chào đón họ. Đến khi quá mức chịu đựng, họ lao vào tiêu xài

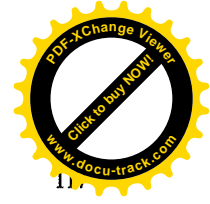
phung phí, mượn nợ để đi du lịch hay mua xe đời mới, để rồi sau đó cảm thấy hối hận. Họ không bao giờ chịu bỏ thời gian suy nghĩ về những thứ đó, họ có thể hoàn toàn đạt tới nếu họ có một kế hoạch tài chính tốt trong tay. Và theo ta, đó thực sự là một lãng phí lớn của đời người.”

“Điều đó chính xác như những gì đã xảy ra với con,” tôi đáp. “Khi gặp các nhà tư vấn khác nhau và trao đổi về những gì có thể đạt được, con đã học được rất nhiều thứ. Con đã biết rằng con đang tự rút ngắn cuộc đời mình. Thực tế, con có cảm giác như đang đi trong một ngôi nhà thấp lè tè suốt nhiều năm trời, cố gắng tần tiện, dành dụm, khư khư bám vào sự ổn định an toàn và sống hết sức chật vật. Giờ đây, con đã có một kế hoạch để đạt tới mục đích tiện nghi thoải mái, mà con tin con sẽ làm được. Và con càng nôn nóng muốn tìm hiểu và xác định mục đích 'giàu có' là như thế nào.”

Người bố giàu mỉm cười: “Chìa khóa của sự trẻ trung trong cuộc đời chính là quyết định những gì con muốn đạt tới khi con trưởng thành, và cứ tiếp tục như vậy. Không có gì đáng tội nghiệp hơn khi nhìn thấy những người tự đốt ngắn cuộc đời của mình vì những mong muốn của họ. Họ cố sống dè xẻn, tiết kiệm từng đồng một mà cứ nghĩ là khôn ngoan về tiền bạc. Thực tế đó chỉ là sự hạn hẹp về tài chính... và chính điều đó thể hiện trên nét mặt và thái độ của họ khi họ về già. Phần lớn mọi người vô tình sống trong một cái lồng của sự ngu dốt về tiền bạc mà không hay. Một trong những khám phá quan trọng nhất mà một

Dạy con làm giàu

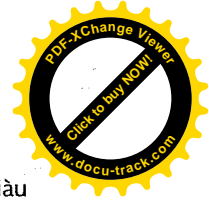
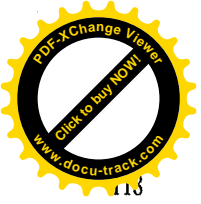
11

người nên làm là dành thời gian học hỏi cách lập kế hoạch để đạt tới những gì họ mong muốn trong đời mình. Và sự khám phá ấy hoàn toàn vô giá.

“Chính quá trình lập kế hoạch liên tục đã giúp cho ta trẻ trung đấy con à. Nhiều người thường hỏi ta tại sao ta cứ không ngừng xây dựng kinh doanh, đầu tư và kiếm tiền. Lý do là ta cảm thấy thích làm những công việc ấy. Dù ta đã kiếm được nhiều tiền từ những công việc ấy, nhưng ta vẫn cứ làm bởi vì việc kiếm tiền giúp cho ta trẻ trung và năng động. Con sẽ không hề thắc mắc tại sao một họa sĩ lại không chịu ngừng vẽ một khi người ấy đã thành công và nổi tiếng. Ta cũng vậy, bởi vì chính những công việc ấy giúp cho tinh thần ta luôn trẻ trung và năng động cho dù cơ thể ta đã lão hóa theo thời gian.”

“Như vậy, khi bố yêu cầu con bỏ thời gian lập kế hoạch cho những mục đích khác nhau, ý của bố là muốn con tìm kiếm những gì có thể đạt được về mặt tài chính cho đời con phải không?”, tôi hỏi.

“Đúng vậy,” ông đáp. “Đó là lý do tại sao con phải lập kế hoạch. Một khi con tìm thấy được những gì có thể đạt được từ quà tặng của cuộc sống, trái tim con sẽ luôn trẻ trung và yêu đời. Những người chỉ biết lập kế hoạch cho mục đích ổn định an toàn, hay những người thường nói: ‘Thu nhập của tôi sẽ giảm khi tôi về hưu,’ thực tế họ chỉ biết mỗi một cuộc đời khó khăn hơn, chứ không phải sung túc hơn. Nếu Tạo hóa đã ban cho con người một sự sống vô

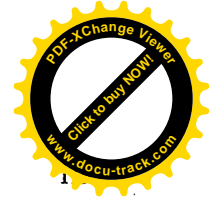
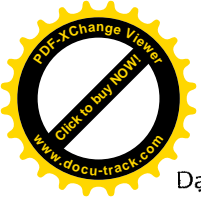

và cơ hội, vậy thì tại sao con lại đi quá giới hạn chính mình?”

“Có lẽ đó là do mọi người được dạy suy nghĩ như vậy,” tôi đáp.

“Nếu thế thì thật là tội nghiệp con ạ,” ông trả lời.

Khi im lặng ngồi đó, đầu óc tôi lại suy nghĩ đến người bố nghèo của mình. Tôi biết ông đã bị tổn thương và đã vật lộn để làm lại cuộc đời. Nhiều lần tôi đã ngồi xuống trò chuyện với ông, cố giải thích cho ông nghe những gì tôi hiểu biết về tiền bạc. Thế nhưng lần nào chúng tôi cũng đi đến tranh luận. Tôi cho rằng sẽ không thể nào có được sự cảm thông giữa hai người khi mà cả hai đứng ở hai giá trị gốc rễ khác hẳn nhau - một của sự ổn định an toàn, và một của mục đích làm giàu. Cho dù tôi yêu thương ông đến mức nào, nhưng chúng tôi vẫn không thể nào đối thoại với nhau được về đề tài tiền bạc, sự giàu có và sung túc. Cuối cùng, tôi đã quyết định để ông yên ổn với cuộc sống của ông trong khi tôi tự lo cho chính cuộc đời mình. Nếu ông muốn biết về tiền bạc, tôi sẽ đợi ông hỏi tôi hơn là cố gắng giúp đỡ ông trong khi sự giúp đỡ ấy không hề được yêu cầu. Và ông đã không bao giờ hỏi tôi. Tuy vậy, tôi vẫn yêu thương và kính trọng ông vì tính cách mạnh mẽ và những đức tính tốt đẹp của ông, và không bao giờ màng đến những điểm

CHƯƠNG 11

Bài học đầu tư số 9: Mỗi kế hoạch có một giá riêng của nó

“Đâu là sự khác nhau giữa một kế hoạch làm giàu và hai kế hoạch kia hở bố?”, tôi hỏi.

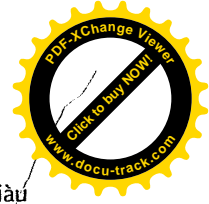
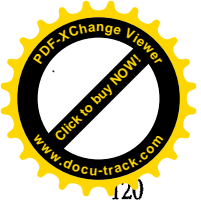
“Ý con hỏi đâu là sự khác nhau giữa sự giàu có với sự an toàn ổn định và sự tiện nghi phải không?”, người bố giàu hỏi lại tôi.

Tôi gật đầu. Người đáp, “Khác nhau ở giá con à.”

“Ý bố nói là những khoản đầu tư trong một kế hoạch làm giàu sẽ mất nhiều tiền hơn?”, tôi thắc mắc.

“Hầu như đối với phần lớn mọi người, giá được đo bằng tiền. Nhưng nếu con chịu khó quan sát kỹ hơn, con sẽ thấy *giá không được đo bằng tiền mà bằng thời gian*. Trong hai loại tài sản tiền bạc và thời gian, thời gian mới là tài sản quý giá nhất.”

Tôi cau mày và cố lĩnh hội những gì Người vừa mới nói “Giá được đo bằng thời gian à? Con thực sự không hiểu. Bố có thể cho con một thí dụ được không?”

“Được chứ,” Người đáp. “Nếu ta muốn đi từ Los Angeles đến thành phố New York bằng xe buýt, ta sẽ mất bao nhiêu tiền?”

“Con không biết. Có thể là khoảng 100 đô,” tôi trả lời.

“Ta cũng không biết chính xác nữa. Bây giờ nếu ta muốn đi bằng máy bay 747, ta sẽ mất bao nhiêu?”

“Con cũng chẳng biết, nhưng có thể khoảng 500 đô,” tôi âm ừ đáp.

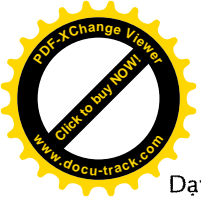
“Gần đúng đấy. Vậy ta hỏi con tại sao lại có sự khác nhau về giá? Trong cả hai trường hợp, khoảng cách con đi từ Los Angeles đến New York đều như nhau. Vậy tại sao giá vé máy bay lại mắc hơn giá vé xe buýt?”

“Ồ, con hiểu rồi bố ạ. Con phải trả nhiều hơn cho vé máy bay bởi vì con muốn tiết kiệm thời gian,” tôi đáp.

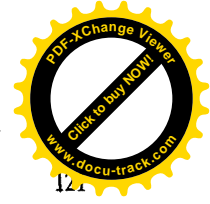
“Con hãy nghĩ chi phí đó dùng để *mua thời gian* hơn là tiết kiệm thời gian. Một khi con bắt đầu ý thức được thời gian là một tài sản quý giá và có mức giá riêng của nó, con sẽ có khả năng trở nên giàu có hơn. Ta đoán là ở nhà con, mọi người thường dùng từ “tiết kiệm” hay “để dành” có phải không? Ta cũng đoán là mẹ con thường hay đi mua sắm khi có đợt khuyến mãi để tiết kiệm tiền. Và bố con thì cho rằng tài khoản tiết kiệm của ông ta có bao nhiêu tiền mới là điều quan trọng.”

“Đúng đó bố,” tôi trả lời. “Thế bố nghĩ gì về những điều đó?”

“Theo ta, bố mẹ con càng cố gắng tiết kiệm tiền kiểu đó thì chỉ càng mất thời gian. Ta chứng kiến nhiều tay nội trợ

Dạy con làm giàu

bỏ hàng giờ đi mua sắm chỉ để tiết kiệm vài đồng bạc lẻ. Những người ấy thực sự là tiết kiệm được tiền nhưng họ lại lãng phí biết bao thì giờ của mình.”

“Thế chẳng lẽ điều đó lại không quan trọng à?”, tôi hỏi. “Thế chẳng lẽ bố không thể giàu nhờ tiết kiệm à?”

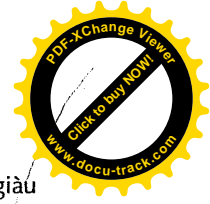
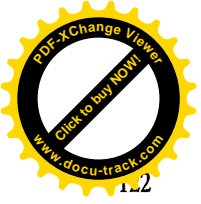
“Ta không nói tiết kiệm là không quan trọng,” Người tiếp tục giải thích. “Và dĩ nhiên con có thể giàu có nhờ tiết kiệm. Thế nhưng tất cả những gì ta muốn nói là giá thực chất được đo lường bằng đơn vị thời gian.”

Tôi nhăn mặt và cố gắng lĩnh hội những gì Người nói.

“Hãy xem đây,” Người nói. “Con có thể làm giàu bằng cách tiết kiệm và sống tằn tiện, nhưng phương cách đó sẽ làm con mất rất nhiều thời gian. Cũng giống như con đi từ Los Angeles đến New York bằng xe buýt để tiết kiệm tiền. Thế nhưng, cái giá con thực sự phải trả không phải bằng tiền mà chính bằng thời giờ của con. Nói cách khác, nếu con đi bằng máy bay phải mất 500 đô nhưng con chỉ mất 5 tiếng, trong khi đi bằng xe buýt chỉ tốn 100 đô nhưng con sẽ mất đến 5 ngày. Người nghèo đo bằng tiền bạc, trong khi người giàu đo bằng thời gian. Và điều đó có lẽ giải thích tại sao có nhiều người nghèo đi xe buýt.”

“Có phải là vì họ có nhiều thời gian hơn tiền bạc?”, tôi hỏi. “Và đó có phải là lý do tại sao họ đi bằng xe buýt?”

“Chỉ một phần thôi con ạ,” Người vừa nói vừa lắc đầu, ngụ ý Người không hài lòng với diễn biến câu chuyện của chúng tôi.

“Hay là vì họ coi trọng tiền bạc hơn thời gian?”, tôi gặng hỏi một cách thăm dò.

“Con sắp đến gần rồi đấy,” Người đáp. “Ta đã chiêm nghiệm ra rằng một người càng có ít tiền chững nào thì người ấy càng bám vào nó nhiều chững ấy. Ta cũng đã từng gặp rất nhiều người nghèo mà lại có rất nhiều tiền.”

“Người nghèo mà có nhiều tiền hở bố?”, tôi hỏi.

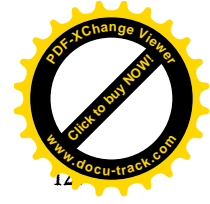
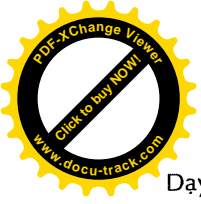
“Đúng vậy”, Người đáp. “Họ có nhiều tiền bởi vì họ cứ bám nó khư khư giống như nó có một quyền năng ma thuật nào đấy. Và cũng chính vì thế, họ có nhiều tiền nhưng vẫn nghèo như khi họ không có tiền.”

“Thế người nghèo thường bám vào tiền nhiều hơn người giàu à?”

“Đối với ta, tiền bạc chỉ là một phương tiện trao đổi. Trong thực tế, bản chất của tiền bạc không có giá trị gì nhiều. Cho nên ngay khi ta có tiền, ta muốn đổi nó với một thứ gì khác có giá trị. Điều cốt lõi là đối với những người cứ bám khư khư vào đồng tiền, những thứ họ tiêu xài bằng tiền lại chẳng có giá trị gì cả ... và đó chính là nguyên nhân khiến cho họ nghèo. Họ nói những điều đại loại như “an toàn như tiền gửi ngân hàng”, và khi họ tiêu xài những đồng tiền từ mồ hôi nước mắt lao động của họ, họ lại đổi số tiền đó thành những thứ vô giá trị.”

“Vì vậy mà họ coi trọng đồng tiền hơn bố,” tôi đáp.

“Đúng vậy,” Người đáp. “Trong nhiều trường hợp, người nghèo và người trung lưu cứ vật lộn với khó khăn bởi vì

những người ấy quá coi trọng giá trị của đồng tiền. Họ cứ bám vào nó, làm việc cực nhọc vì nó, sống tằn tiện và cố tiết kiệm càng nhiều càng tốt. Nhiều người trong số ấy cố gắng làm giàu bằng cách sống dè xẻn như thế.”

“Con vẫn không hiểu bố ạ,” tôi đáp. “Bố đang nói về những giá trị mà bố mẹ ruột của con luôn cố truyền lại cho con. Bố đang đề cập đến vấn đề con hiện bản khoản suy nghĩ tới. Con đang làm việc cho tập đoàn Marine Corps. Họ không trả con lương cao nên tự nhiên con phải suy nghĩ thế thôi.”

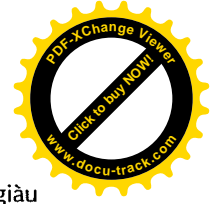
“Ta hiểu chứ con,” Người trả lời. “Tính tiết kiệm và sống thanh đạm có giá trị riêng của chúng. Nhưng hôm nay, chúng ta đang bàn đến sự khác nhau giữa một kế hoạch làm giàu và hai kế hoạch kia.”

“Và sự khác nhau chính là giá của chúng,” tôi lặp lại.

“Chính xác,” Người đáp. “Và hầu hết mọi người đều nghĩ *giá* được đo bằng tiền.”

“Và những gì bố lập luận từ nãy đến giờ chẳng qua chỉ khẳng định *giá* thực sự được đo bằng thời gian chứ không phải bằng tiền,” tôi thêm vào và bắt đầu nhận ra được thâm ý của Người. “Bởi vì thời gian luôn quan trọng hơn tiền bạc.”

Người gật đầu và đáp, “Nhiều người muốn làm giàu, hay đầu tư vào những thứ mà người giàu đầu tư, nhưng hầu hết lại không chịu đầu tư thời gian của mình. Đó cũng là lý do tại sao mà chỉ có 3 người trong 100 người dân Mỹ

lại giàu - và chỉ có một trong số ba người ấy có thể thừa hưởng toàn bộ sự giàu có ấy.”

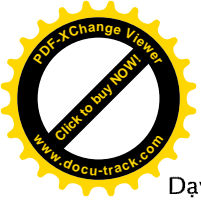
Người bố giàu viết lên tập giấy ba giá trị căn bản mà chúng tôi đang bàn bạc đến:

1. Ổn định an toàn
2. Tiện nghi
3. Giàu có

“Con có thể đầu tư cho mục đích an toàn ổn định và tiện nghi bằng cách tuân theo một kế hoạch hay một hệ thống tự động. Trong thực tế, ta đề nghị cách đó cho hầu hết mọi người. Chỉ cần siêng năng làm việc và giao số tiền con kiếm được cho các chuyên gia hay các công ty tài chính đầu tư dài hạn. Những người đầu tư theo phương pháp đó sẽ vượt xa những người cứ nghĩ mình là chàng Tarzan ở phố Wall. *Điều dẫn gửi tiền vào một kế hoạch tài chính đã vạch sẵn là cách đầu tư tốt nhất cho hầu hết mọi người.*”

“Nhưng nếu con muốn giàu, con cần phải đầu tư vào một thứ gì đó có giá trị hơn đồng tiền, đó chính là thời gian. Đấy có phải là điều mà bố muốn dạy con hôm nay hử bố?”

“Ta chỉ muốn con hiểu rõ được bài học mà thôi,” người bố giàu đáp. “Con thấy đó, hầu hết mọi người đều muốn làm giàu nhưng họ không chịu đầu tư trước hết vào thời gian của mình. Họ cứ chạy theo những mách nước sốt dẻo hay tìm kiếm những kế hoạch làm giàu chụp giựt. Hoặc khi họ muốn nhảy vào kinh doanh, họ vội vã gom vốn và thành lập công ty mà không chịu trang bị cho mình những

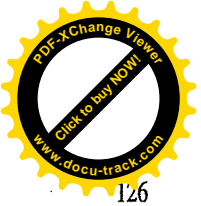
kỹ năng kinh doanh cơ bản. Vì thế chúng ta cứ tự hỏi tại sao 95% các doanh nghiệp kinh doanh đều thất bại từ 5 năm đến 10 năm.”

“Chính vì những người ấy vội vã kiếm tiền, nên cuối cùng họ mất trắng cả thời gian và tiền bạc,” tôi thêm vào. “Họ muốn làm theo ý họ thay vì họ nên chịu khó học hỏi chút ít trước khi bắt đầu.”

“Hoặc chỉ cần tuân theo một kế hoạch giản đơn dài hạn,” Người lập lại. “Con sẽ thấy ngay hầu như mọi người trong thế giới phương Tây này đều có thể trở thành triệu phú một cách dễ dàng nếu như họ chỉ cần tuân theo một kế hoạch đầu tư dài hạn. Nhưng một lần nữa con thấy đấy, phần lớn mọi người không chịu đầu tư vào thời gian mà họ chỉ muốn làm giàu càng nhanh càng tốt.”

“Thay vào đó, họ cứ tưng đi tưng lại những câu nói đại loại như: ‘đầu tư là rủi ro’, hoặc ‘có tiền mới làm ra tiền’, hoặc ‘Tôi không có thời gian học hỏi về đầu tư. Tôi phải làm việc và phải trả các chi phí sinh hoạt’”, tôi thêm vào khi bắt đầu hiểu ra vấn đề.

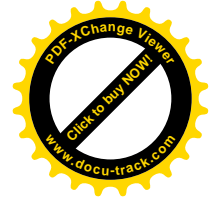
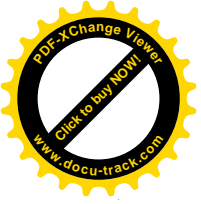
Người bố giàu gạt đầu, “Chính những quan điểm hay những lập luận phổ biến kiểu đó là nguyên nhân khiến cho rất ít người có thể đạt được sự giàu có khổng lồ trong một thế giới đầy áp tiền bạc. Những ý tưởng ấy cũng là lý do làm cho 90% dân số luôn gặp phải vấn đề thiếu thốn tiền bạc thay vì dư thừa tiền bạc. Những quan niệm của họ về tiền bạc và đầu tư là căn nguyên của những vấn đề khó khăn về tiền bạc của họ. Tất cả những gì họ cần làm là chỉ

thay đổi một vài từ, một vài câu nói, quan niệm là cả một thế giới tiền bạc mới sẽ xuất hiện ngay trước mắt họ như một phép lạ. Thế nhưng hầu hết mọi người lại quá bận rộn với công ăn việc làm của mình và không có thời gian. Nhiều người thường nói, “Tôi không quan tâm đến chuyện học hỏi về đầu tư. Đề tài đó không hấp dẫn tôi.” Thế nhưng, họ không nhận thấy khi phát biểu như thế là họ đang trở thành nô lệ của đồng tiền, làm việc vì nó, để cho đồng tiền ngự trị và làm chủ cuộc đời họ và khiến họ sống tằn tiện, dè xẻn từng đồng một. Thay vào đó, lẽ ra họ nên đầu tư một chút thời gian, tuân theo một kế hoạch tài chính và bắt đồng tiền làm việc lại cho mình.”

“Tóm lại, thời gian quan trọng hơn tiền bạc,” tôi nói.

“Điều đó đúng với ta con ạ,” Người đáp. “Cho nên nếu con muốn đạt tới trình độ đầu tư vì mục đích giàu có, *con cần phải đầu tư nhiều thời gian của mình hơn hai trình độ đầu tư kia*. Hầu hết mọi người không vượt xa hơn mục đích an toàn và tiện nghi bởi vì họ không sẵn sàng đầu tư thời gian của mình. Đó chính là một quyết định, một ý thức rất cá nhân con ạ. Nhưng tối thiểu một người cần phải có một kế hoạch đầu tư trước hết vì mục đích an toàn ổn định, hoặc vì mục đích tiện nghi. Không có gì rủi ro hơn khi cuộc sống của một người chẳng hề có hai kế hoạch đầu tư cơ bản đó mà người ấy luôn nghĩ đến chuyện làm giàu. Dĩ nhiên, một số rất ít người có thể đạt được mục đích giàu có, nhưng hầu hết đều thất bại con ạ.”

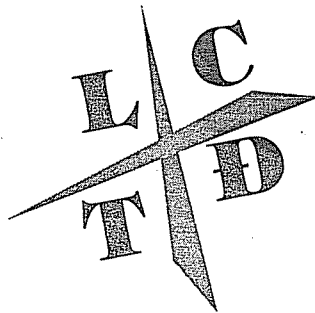

CHƯƠNG 12

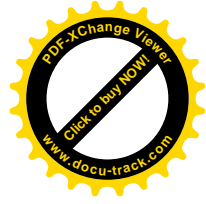
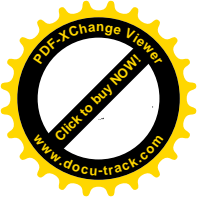
Bài học đầu tư số 10: Tại sao đầu tư không rủi ro

Có 3 lý do tại sao “đầu tư lại rủi ro” đối với mọi người:

1. Mọi người không được đào tạo trở thành nhà đầu tư. Nếu bạn đã đọc tập 2, chắc bạn hẳn còn nhớ hầu hết mọi người đi đến trường chỉ được đào tạo cho phía bên trái của Kim tứ đồ.

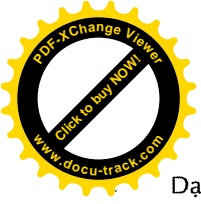
2. Hầu hết các nhà đầu tư đều thiếu khả năng kiểm soát hoặc không kiểm soát được. Người bố giàu thường dùng ví dụ như thế này: Người nói, “Lái xe bao giờ cũng có rủi ro cả. Nhưng lái xe mà không cầm tay lái thì còn rủi

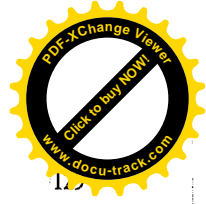
ro hơn rất nhiều." Sau đó, Người giải thích tiếp, "Khi đụng đến đầu tư, phần lớn mọi người thường hành động giống như lái xe mà không cầm tay lái vậy." Phần 1 của quyển sách này bàn đến khả năng kiểm soát của chính bạn trước khi tham gia vào cuộc chơi đầu tư. Nếu bạn không có một kế hoạch, một chút ít ý thức kỷ luật và một ý chí, thì cho dù có nhiều cách kiểm soát đầu tư đi chăng nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì với bạn đâu. Phần còn lại của quyển sách sẽ đi sâu chi tiết vào 10 cách kiểm soát đầu tư của người bố giàu.

3. Sở dĩ mọi người nói như thế là vì họ chỉ tham gia cuộc chơi từ phía bên ngoài chứ không phải từ bên trong. Hầu hết chúng ta đều thừa biết rằng nếu muốn vớ được một khoản đầu tư 'ngon ăn', chúng ta phải đặt cả hai chân của mình vào trong cuộc. Bạn thường nghe một người nào đó nói, "Tôi có bạn bên trong". Chẳng cần biết bên trong là gì, có thể là trong giới bán xe, hay bán vé đi xem hát. Ai ai cũng thừa biết các mối quan hệ làm ăn đều hình thành chính từ phía bên trong ấy. Thế giới đầu tư cũng chẳng có gì khác biệt. Cũng như anh chàng Gordon Gekko đểu giả do nam tài tử Michael Douglas thủ vai trong bộ phim Phố Wall đã từng nói, "Nếu nhà người không ở bên trong thì nhà người chỉ là một kẻ đứng ngoài rìa."

Chúng ta sẽ xem xét mối quan hệ giữa việc ở bên ngoài và bên trong sau này. Còn ở đây, một điều thú vị là những người thuộc phía bên trái Kim tứ đồ thường đầu tư từ bên

Dạy con làm giàu

ngoài. Ngược lại, những người nhóm C và D đều có thể đầu tư từ bên ngoài lẫn bên trong.

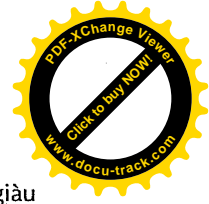
LƯU Ý QUAN TRỌNG

Khi bạn đang đọc quyển sách này, ngoài kia hiện có biết bao nhiêu con bò mập mạp, ngu ngơ đang bị cắt cổ trong thế giới đầu tư. Đầu tư bên trong thuộc một trong số ấy. Ngoài đời thực, đầu tư bên trong có thể hợp pháp hoặc bất hợp pháp. Đó chính là sự phân biệt rất quan trọng. Những phi vụ đầu tư bên trong bất hợp pháp thường bị phanh phui ì xèo trên mặt báo, thế nhưng có biết bao nhiêu khoản đầu tư bên trong hợp pháp khác không hề được đưa lên mặt báo - đó chính là hình thức đầu tư bên trong mà tôi muốn nói tới.

Một mạch nước sốt dẻo từ tay tài xế taxi ngoài đường có thể là một mạch nước thuộc dạng đầu tư bên trong. Vấn đề mấu chốt đối với hình thức đầu tư bên trong là: "Khoảng cách của anh đối với phía bên trong ấy 'gần' đến cỡ nào?"

KẾ HOẠCH CỦA NGƯỜI BỐ GIÀU

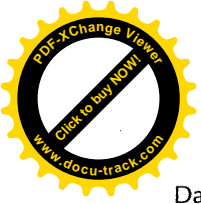
Người bố giàu từng nói, "Hoàn toàn hợp lý khi đầu tư từ phía bên ngoài nếu con chỉ muốn dừng ở kế hoạch vì mục đích an toàn và tiện nghi. Đó là lý do tại sao mà con đưa tiền cho một chuyên viên, hy vọng tay ấy rành phía bên trong hơn con. Thế nhưng *nếu con muốn làm giàu, con cần phải rành phía bên trong hơn tay chuyên viên ấy* mà hầu hết mọi người đều tin tưởng ở hẳn."

Và đó chính là điểm trung tâm trong kế hoạch làm giàu của người bố giàu. Đó cũng chính là cách thức hành động của Người, và đã làm cho Người trở thành triệu phú. Muốn theo kế hoạch của Người, tôi cần phải có kiến thức và kinh nghiệm của giới bên phải Kim tứ đồ, cần phải đầu tư vào thời gian của mình nhiều hơn so với một người đầu tư bình thường.

TRƯỚC KHI BẠN QUYẾT ĐỊNH

Tôi nhận ra có nhiều người không muốn bỏ nhiều thời gian vào chuyện học hỏi về đầu tư để có thể thâm nhập vào phía bên trong thế giới ấy. Tuy nhiên, trước khi bạn quyết định, và trước khi tìm hiểu kỹ hơn kế hoạch của người bố giàu, tôi cho rằng bạn nên có một cái nhìn thật đơn giản về đầu tư. Hy vọng sau khi đọc các chương kế tiếp, bạn có thể học được nhiều điều mới để làm giảm rủi ro đầu tư của mình và trở thành một nhà đầu tư thành công, cho dù bạn không muốn trở thành một tay đầu tư bên trong chuyên nghiệp. Đầu tư là một đề tài mang đậm tính chọn lựa cá nhân, và tôi hoàn toàn tôn trọng thực tế ấy.

CHƯƠNG 13

Bài học đầu tư số 11: Con muốn ngồi phía bên nào?

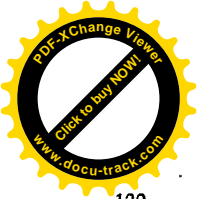
TẠI SAO ĐẦU TƯ KHÔNG RỦI RO

Bố ruột của tôi thường bảo tôi, “Hãy làm việc siêng năng và tiết kiệm.”

Còn người bố giàu lại nói, “Làm việc siêng năng và tiết kiệm chỉ trở nên quan trọng khi mục đích của con là sự an toàn và tiện nghi. Nhưng nếu con muốn giàu, hai thứ đó không thể đưa con đến nơi con muốn. Chính những người chỉ biết làm việc cực nhọc và tiết kiệm mới cho rằng đầu tư là rủi ro”.

Có ba nguyên nhân khi Người dạy tôi và Mike một kế hoạch khác hẳn để làm giàu.

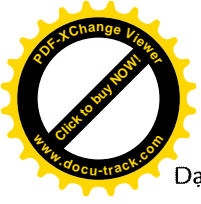
1. Người nói, “Những người chỉ biết làm việc siêng năng và tiết kiệm sẽ rất khó giàu bởi vì họ sẽ trả thuế nhiều hơn. Chính phủ sẽ đánh thuế họ khi họ làm việc, khi họ tiết kiệm, khi họ tiêu xài, và ngay cả khi họ chết. Nếu con muốn làm giàu, con cần phải tinh tế hơn về tiền bạc chứ không chỉ làm việc quần quật và để dành từng đồng, từng cắc một.”

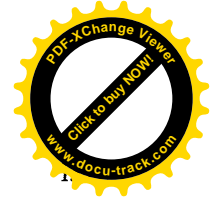
Người giải thích tiếp, “Chẳng hạn khi con muốn có 1.000 đô trong tài khoản tiết kiệm sau một thời gian dành dụm, con cần phải có 1.300 đô trong đó trước khi chính phủ lấy đi phần 300 đô của con cho mục đích thuế. Rồi hàng năm, số tiền tiết kiệm 1.000 đô đó của con lại bị thâm hụt dần vì lạm phát. Như vậy, khoản tiền lãi ngân hàng trả cho con không những bị thuế mà còn bị lạm phát làm hao hụt. Ta lấy ví dụ cụ thể: chẳng hạn ngân hàng sẽ trả cho con 5% lãi suất tiền lời tiết kiệm, nếu mức lạm phát hàng năm khoảng 4% và mức thuế thu nhập của con là 30%, kết quả là con chỉ bị lỗ.”

2. Lý do thứ hai: “Những người cho đầu tư là rủi ro thường cố tình tránh né học hỏi thêm những điều mới.”
3. Lý do thứ ba: “Những người chỉ biết công việc, tiết kiệm tiền và cho rằng đầu tư là rủi ro sẽ không thể nào thấy được mặt bên kia của đồng tiền.”

Người bố giàu biết cách làm đơn giản đi những vấn đề phức tạp sao cho hầu hết mọi người đều có thể nắm bắt được cốt lõi những gì Người muốn nói. Trong tập 1, tôi đã trình bày về bản tóm tắt tất lời lỗ và bản cân đối tài chánh mà Người đã dùng để dạy tôi những kiến thức cơ bản về kế toán và tài chánh. Trong tập 2, tôi đã trình bày những sơ đồ giải thích sự khác nhau cơ bản về mặt cảm tính và lý trí giữa bốn nhóm người khác nhau trong Kim tứ đồ. Và để có thể hiểu được về đầu tư, trước hết tôi cần phải nắm rõ những bài học mà Người đã dạy tôi được trình bày trong 2 quyển sách trước.

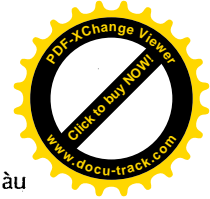
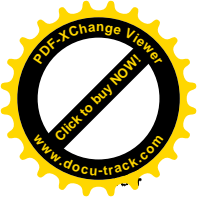
Dạy con làm giàu

Khi tôi được 12 tuổi, người bố giàu thỉnh thoảng bắt tôi ngồi cạnh Người khi phỏng vấn những người đến xin việc làm sau một chiếc bàn gỗ sơn nâu to lớn. Phía bên kia bàn là một chiếc ghế gỗ để trống dành cho người xin việc. Thư ký của Người cứ tuần tự mời từng người được phỏng vấn vào phòng và ngồi vào chiếc ghế đó.

Tôi đã chứng kiến nhiều người lớn xin việc chỉ ở mức lương 1 đô mỗi giờ và hầu như không có phúc lợi gì cả. Mặc dù còn là một đứa trẻ, tôi vẫn thừa biết mức lương đó rất khó nuôi sống một gia đình. Tôi cũng chứng kiến nhiều vị có bằng cấp đại học, thậm chí cả bằng tiến sĩ, đến xin việc với Người cho các vị trí quản lý hay kỹ thuật chỉ ở mức lương không quá 500 đô mỗi tháng.

Trong suốt những tháng năm ngồi chung với Người trong những cuộc phỏng vấn đó, Người không hề nói bất cứ điều gì với tôi cả. Cuối cùng, khi tôi vừa tròn tuổi 15 và quá chán với việc chỉ ngồi sau chiếc bàn của Người im lặng lắng nghe, tôi nói với Người, “Tại sao bố lại muốn con cứ ngồi đây và xem mọi người đến xin việc vậy bố? Con chẳng học được điều gì cả và càng lúc càng chán. Hơn nữa, con thấy thật nhấn tâm khi thấy nhiều người lớn rơi vào tình trạng tuyệt vọng về công việc và tiền bạc như thế. Họ không dám bỏ việc làm hiện tại trừ phi bố phân một công việc khác cho họ. Con không tin những người ấy có thể tồn tại được trong ba tháng mà không có lương. Và nhiều người thậm chí còn lớn hơn cả bố nhưng lại không có tiền. Chuyện gì đã xảy ra với họ vậy hử bố? Tại sao bố muốn con chứng

Dạy con làm giàu

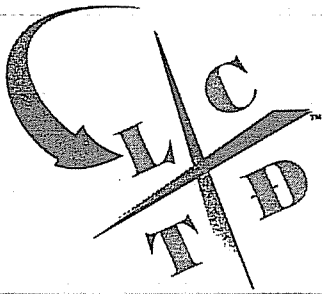
kiến những điều này? Cứ mỗi ngày con ngồi chung với bố, con cảm thấy rất đau lòng. Con không quan tâm chuyện họ xin việc làm với bố, nhưng chính ánh mắt tuyệt vọng cần tiền của mọi người mới làm con áy náy nhiều nhất.”

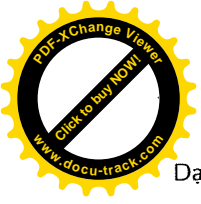
Người bố giàu ngồi im lặng một lúc rồi khẽ nói, “Ta đã đợi con hỏi ta câu hỏi này từ lâu rồi con ạ. Những điều ấy cũng làm ta rất đau lòng và áy náy, chính vì thế ta lại càng muốn con tận mắt chứng kiến những điều đó trước khi con trưởng thành.”

Người vẽ Kim tứ đồ lên tờ giấy trước mặt Người và nói, “Con vừa mới bắt đầu học trung học. Chẳng bao lâu sau, con sẽ phải quyết định điều quan trọng nhất trong đời con là con muốn trở thành ai sau khi con ra trường. Ta biết bố con muốn con vào đại học để sau này, con có thể kiếm được một công việc lương cao. Nếu con nghe theo lời của bố con, đời con sẽ đi theo hướng này.” Người vừa nói vừa vẽ mũi tên vào nhóm L và T phía bên trái Kim tứ đồ.

TRƯỜNG HỌC

Người cha nghèo

Dạy con làm giàu

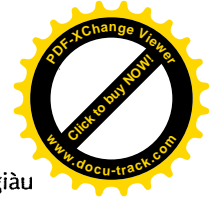
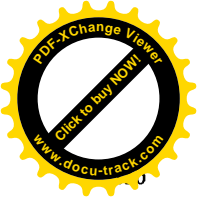
“Còn nếu con nghe theo ta, con sẽ học hỏi trở thành một người ở phía bên này của Kim tứ đồ”.

TRƯỜNG HỌC

“Bố đã bảo con điều này biết bao nhiêu lần rồi,” tôi lặng lẽ đáp. “Tại sao bố cứ lặp lại những điều ấy?”

“Bởi vì nếu con nghe theo lời bố con, chẳng bao lâu sau con sẽ thấy chính bản thân con ngồi vào chiếc ghế gỗ đó ở phía bên kia bàn. Còn nếu con nghe theo ta, con sẽ ngồi vào chiếc ghế gỗ ở phía bên ta. Đó chính là sự chọn lựa mà tự con phải quyết định lấy, dù ý thức hay vô ý thức, ngay khi con vào trung học. Ta đã bắt con ngồi chung với ta là vì ta muốn con biết có sự khác nhau về mặt quan điểm sống. Ta không cho rằng ở phía bên này hay phía bên kia bàn là tốt hay không tốt. Mỗi phía có cái hay, cái dở riêng của nó. Ta chỉ muốn con từ đây hãy bắt đầu chọn lựa suy xét phía bên nào con muốn ngồi, và bởi vì những gì con học được từ

Dạy con làm giàu

hôm nay sẽ đẩy con vào phía nào mà con muốn đến. Con sẽ ngồi vào phía bàn của nhóm L và T, hay phía bàn của nhóm C và Đ?”

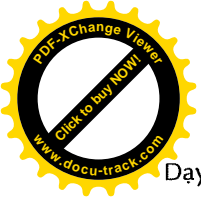
10 NĂM SAU

Vào năm 1973, người bố giàu nhắc lại cuộc trò chuyện lúc tôi chỉ còn là một đứa bé 15 tuổi. “Con còn nhớ ta đã hỏi con muốn ngồi vào phía bên nào không?”, Người hỏi.

Tôi gật đầu đáp, “Ai có thể biết trước là bố của con lại ngồi vào chiếc ghế gỗ đó ở tuổi 50. Lúc bố con 40 tuổi, Người có tất cả mọi thứ trong tay: đỉnh cao sự nghiệp, công việc lâu dài và phúc lợi đảm bảo suốt đời. Vậy mà 10 năm sau, tất cả những thứ đó không còn nữa.”

“Bố con là một người đàn ông rất dũng cảm và kiên cường. Điều không may là bố con đã không lập kế hoạch dự trù trước điều gì có thể xảy ra, cho nên giờ đây ông phải gặp khó khăn về sự nghiệp và tiền bạc. Nếu bố con không thay đổi nhanh chóng, mọi thứ sẽ còn trở nên tồi tệ hơn. Nếu bố con vẫn cứ bám vào những tư tưởng cũ về công việc và sự an toàn ổn định trong công việc, ta e là ông sẽ lãng phí những năm tháng cuối cùng của đời mình. Ta không thể giúp bố con được, nhưng ta có thể giúp hướng dẫn con,” Người đáp.

“Như vậy ý của bố là hãy chọn phía bàn bên nào để ngồi vào có phải không?”, tôi đáp. “Có phải bố muốn con hoặc chọn nghề phi công với hãng hàng không, hoặc tự chọn một con đường đi cho chính mình?”

Dạy con làm giàu

“Ý của bố không nhất thiết phải như thế,” Người nói.
“Mà điều ta muốn nói là vấn đề khác kia.”

“Thế vấn đề đó là gì hở bố?”, tôi hỏi.

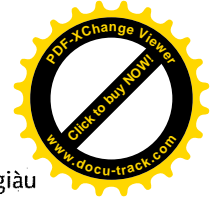
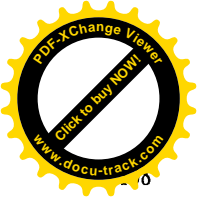
Người vẽ lên giấy Kim tứ đồ và nói, “Có rất nhiều thanh niên chỉ biết tập trung vào một phía của Kim tứ đồ này. Hầu hết mọi người khi còn nhỏ đều bị hỏi: “Cháu muốn trở thành ai khi lớn lên?”. Nếu con để ý, hầu hết bọn trẻ con sẽ trả lời nào là lính chữa cháy, nào là ca sĩ, bác sĩ hoặc giáo viên.”

“Có nghĩa là trẻ con chỉ biết chọn về phía L hay T trong Kim tứ đồ,” tôi chen vào.

“Đúng vậy con ạ. Trong khi nhóm Đ, tức là nhóm nhà đầu tư chỉ là một chọn lựa sau cùng khi mọi chọn lựa khác đã được bàn đến. Trong nhiều gia đình, ý tưởng về “nhà đầu tư” chỉ được đề cập đến sau khi các bậc cha mẹ khuyên răn con cái của mình thế này: “Vấn đề quan tâm trước hết là con phải có một công việc lương cao, nhiều phúc lợi và một kế hoạch về hưu đảm bảo.” Nói khác đi là hãy tìm việc làm ở một công ty mà có thể chăm lo những nhu cầu đầu tư dài hạn của mình. Thực tế đó đã không còn xảy ra như thế khi ta nói với con những điều này.”

“Tại sao bố cho rằng thực tế đó đang thay đổi và không còn như trước?”, tôi hỏi.

“Chúng ta đang tiến dần vào một kỷ nguyên của nền kinh tế toàn cầu, con ạ,” Người đáp. “Các tập đoàn, để tồn tại được trong sự cạnh tranh toàn cầu, buộc phải kiểm soát,

Dạy con làm giàu

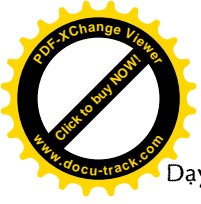
cắt giảm chi phí. Một trong những gánh nặng chi phí lớn nhất là phúc lợi nhân viên và bảo hiểm hưu trí của người lao động. Con cứ tin ta đi và theo dõi mà xem, trong một vài năm tới, các công ty sẽ chuyển dần trách nhiệm đó sang người lao động.”

“Ý của bố là mọi người sẽ phải tự chăm lo kế hoạch về hưu của mình thay vì chủ lao động hoặc chính phủ của họ như trước đây?”, tôi hỏi.

“Đúng vậy. Vấn đề sẽ càng trở nên tồi tệ hơn đối với người nghèo, và chính những người đó khiến ta lo lắng nhất. Đó là lý do tại sao mà ta muốn con nhớ lại những ngày tháng ngồi cạnh ta bên chiếc bàn đó, chứng kiến nhiều người chỉ biết một nguồn thu nhập từ công ăn việc làm. Khi con đến tuổi ta, con sẽ thấy làm thế nào xử lý với những người già trong xã hội không có trợ cấp thu nhập và y tế mới là một vấn đề nan giải đến mức nào. Ta đoán đến khoảng năm 2010, khi thế hệ dân Mỹ trẻ hiện nay bắt đầu bước vào tuổi về hưu, vấn đề đó sẽ càng trở nên khó khăn trầm trọng.”

“Vậy con nên làm gì hờ bố?”, tôi hỏi.

“Hãy chọn nhóm Đ là nhóm con cần phải tập trung rèn luyện trước nhất. Khi con trưởng thành, hãy quyết định trở thành “nhà đầu tư” là chọn lựa hàng đầu của con. Ta biết con sẽ muốn đồng tiền làm việc cho con, chứ con không cần phải làm việc vì nó nếu như con không muốn và không thể làm việc. Ta biết con không muốn giống như bố con ở tuổi 50 phải bắt đầu lại mọi thứ từ tay trắng.”

Dạy con làm giàu

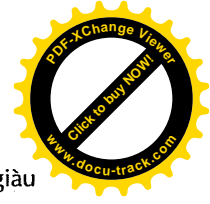
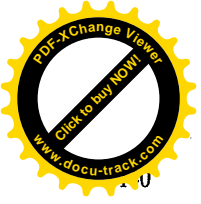

NHÓM QUAN TRỌNG NHẤT

Người bố giàu giải thích với tôi một trong những sự khác nhau giữa người nghèo và người giàu chính là sự giáo dục của các bậc cha mẹ đối với con cái. Người nói, “Khi Mike được 15 tuổi, nó đã có riêng một danh mục đầu tư trị giá trên 200.000 đô cho riêng mình. Còn con thì chẳng có gì cả. Những gì con có chỉ là việc hàng ngày cấp sách đến trường để sau này có thể tìm được một công việc lương cao. Và đó chính là điều mà bố của con cho là quan trọng.”

Người bố giàu cho tôi biết Mike đã biết cách trở thành nhà đầu tư trước khi anh tốt nghiệp. Người nói, “Ta không bao giờ can thiệp vào việc chọn lựa nghề nghiệp của nó cả. Ta muốn nó theo đuổi những sở thích của mình, thậm chí ngay khi nó không muốn theo nghiệp cha của nó. Tuy nhiên, dù cho nó trở thành ai đi nữa - là cảnh sát, chính trị gia hay thi sĩ, ta đều muốn nó phải là nhà đầu tư trước hết. Con sẽ giàu hơn rất nhiều nếu con biết học hỏi để trở thành nhà đầu tư bất kể con kiếm được tiền hàng ngày từ nghề nghiệp nào đi chăng nữa.”

Nhiều năm sau, khi tôi tiếp xúc với nhiều người xuất thân từ các đại gia, hầu hết đều tâm sự với tôi như những điều mà người bố giàu đã nói. Nhiều người bạn giàu có của tôi đều cho biết ngay từ nhỏ, họ đã được cha mẹ lập một danh mục đầu tư cho họ, và hướng dẫn họ về đầu tư - trước khi họ tự quyết định một nghề nghiệp chuyên môn cho chính mình.

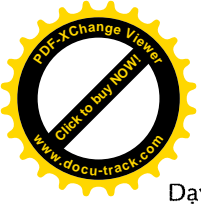
CHƯƠNG 14

Bài học đầu tư số 12: Các quy tắc đầu tư cơ bản

Tôi đã thôi tìm kiếm việc làm với các hãng hàng không. Vào tháng 6 năm 1974, tôi quyết định sẽ đi theo con đường kinh doanh. Tôi quyết định như thế chẳng mấy khó khăn bởi vì người bố giàu sẽ sẵn lòng hướng dẫn tôi, thế nhưng áp lực phải thành công trong tôi cứ nặng dần. Tôi cảm thấy mình quá thua kém về mặt tài chính khi so sánh với Mike.

Trong một lần gặp mặt, tôi tâm sự hết nỗi niềm của mình với người bố giàu. Tôi nói, “Con đã có trong tay 2 kế hoạch tài chính: một đảm bảo sự an toàn ổn định, và một nhắm tới mục đích tiện nghi. Thế nhưng cho dù chúng thành công, con vẫn sẽ không bao giờ giàu như bố và Mike với tốc độ đầu tư đó.”

Người bố giàu chỉ nhếch mép cười khi nghe tôi nói thế. Một hồi sau, Người nói, “*Đầu tư không phải là một cuộc đua, con ạ. Con chẳng phải cạnh tranh thi đua với bất kỳ một ai cả. Những người háo thắng đua chen thường lên voi*

xuống chó trong suốt chặng đường làm giàu của họ. Vấn đề ở đây không phải là chuyện ai về đích trước. Tất cả những gì con cần làm để kiếm tiền chỉ đơn giản là cố gắng rèn luyện để trở thành một nhà đầu tư mỗi lúc mỗi hoàn thiện hơn mà thôi. Nếu con tập trung nâng cao kiến thức và kinh nghiệm của mình về đầu tư, con sẽ trở nên rất giàu có. Còn nếu như con muốn làm giàu nhanh, chụp giựt, hay muốn có nhiều tiền hơn Mike, con chỉ càng tổ thất bại và thua cuộc. Dĩ nhiên, có sự so sánh và đua chen chút chút cũng không sao, nhưng mục đích thực sự của con đường làm giàu là trở thành một nhà đầu tư lão luyện hơn. Bất cứ mục đích nào khác cũng đều ngu xuẩn và mạo hiểm con ạ.”

Tôi ngồi nghe gật gù, nhưng lại càng cảm thấy nã nề hơn. Tôi thừa biết rõ thay vì kiếm tiền nhanh bằng cách chấp nhận nhiều rủi ro hơn, tôi nên tập trung học hỏi nhiều hơn nữa. Điều đó đối với tôi hoàn toàn hợp lý: ít rủi ro hơn và chắc chắn sẽ mất ít tiền hơn. Mà tôi hiện tại cũng chẳng có nhiều tiền.

Người bố giàu giải thích tiếp tại sao Người muốn Mike tập trung trở thành nhà đầu tư ngay từ đầu mà lại không là một người nhóm C hay L. Người nói, “Vì mục tiêu của sự giàu có là bắt đồng tiền làm việc cho con để con không phải nhọc thân đi làm, vậy tại sao con không bắt đầu ngay tại nơi mà con muốn đạt tới. Điều đó cũng giống như chơi gôn vậy. Con có thể chơi gôn ngay khi con già đi và không còn mạnh khỏe nữa, trong khi môn đá bóng con chỉ có thể chơi lúc còn trẻ. Vậy tại sao con không bắt đầu học chơi

gôn mà con biết sau này về già con chỉ có thể chơi được môn đó mà thôi?”

Hầu hết mọi người chịu bỏ tiền học những kỹ thuật đánh gôn cơ bản trước khi chơi, thế mà lại không chịu bỏ thời gian học hỏi những kỹ năng cơ bản về đầu tư trước khi họ chơi với số tiền kiếm được bằng mồ hôi nước mắt của mình.

NHỮNG ĐIỀU CƠ BẢN VỀ ĐẦU TƯ

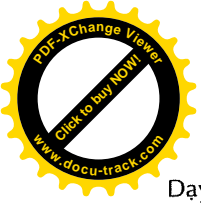
Người bố giàu nói, “Bây giờ con đã có trong tay hai kế hoạch tài chính - một nhằm an toàn ổn định, và một nhằm cho sự tiện nghi. Ta sẽ giải thích về những quy tắc cơ bản trong đầu tư.” Theo Người, sẽ rất rủi ro khi bắt đầu đầu tư mà không có hai kế hoạch này trước hết. Người nói, “Sau khi con đã có hai kế hoạch tài chính và thực hiện theo chúng, con có thể bắt đầu học hỏi những kỹ năng phức tạp hơn trong việc chọn lựa các công cụ đầu tư khác nhau. Đó là lý do tại sao mà ta phải đợi cho đến khi con lập xong hai kế hoạch tài chính máy móc, tự động đó mới giải thích tiếp với con.”

QUY TẮC CƠ BẢN SỐ 1

“Quy tắc đầu tư cơ bản số 1,” người bố giàu nói, “là luôn *luôn ghi nhớ con đang làm việc vì loại thu nhập nào.*”

Theo Người, có 3 loại thu nhập khác nhau:

1. **Thu nhập từ sức lao động:** Loại thu nhập này do một

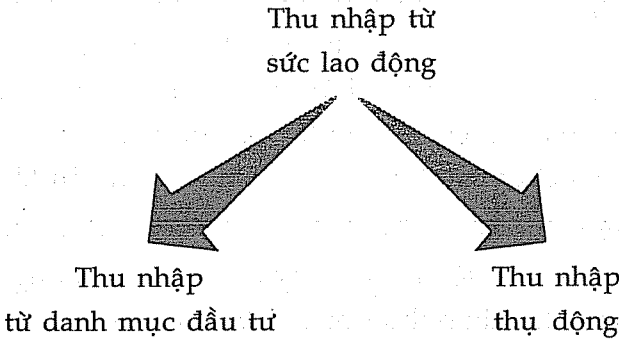
việc làm hay một hình thức lao động nào đó mang lại. Thông thường đó là tiền lương hay phí tư vấn. Loại thu nhập này có thể bị đánh thuế rất cao, do đó rất khó làm giàu. Khi bạn nói với con mình, “Hãy kiếm một công việc tốt”, tức là bạn đang khuyên con mình làm việc vì loại thu nhập này.

2. **Thu nhập từ danh mục đầu tư:** Loại thu nhập này kiếm được từ các tài sản giấy như cổ phiếu, trái phiếu, quỹ hỗ tương, v.v. Loại thu nhập này phổ biến nhất trong thu nhập đầu tư chỉ vì các tài sản đầu tư loại này dễ quản lý và chuyển nhượng hơn các loại tài sản khác.
3. **Thu nhập thụ động:** Loại thu nhập kiếm được từ bất động sản, bản quyền tác giả hay độc quyền thương hiệu. Tuy nhiên, thu nhập thụ động từ bất động sản chiếm tới khoảng 80%. Hình thức đầu tư bất động sản có nhiều ưu điểm về mặt thuế.

Bố ruột tôi thường nói với tôi, “Hãy chăm học ở trường và lấy điểm cao. Khi con có thứ hạng cao ở trường, con sẽ kiếm được một công việc tốt và trở thành một người lao động giỏi.” Lúc ấy, tôi và Mike vừa mới vào trung học. Người bố giàu khi nghe tôi kể lại, chỉ cười khẩy và nói, “Bố con là một người lao động giỏi nhưng sẽ không bao giờ giàu được nếu ông ấy cứ tiếp tục suy nghĩ như thế. Còn các con nếu nghe theo lời ta, các con sẽ phải làm việc chăm chỉ để kiếm thu nhập từ danh mục đầu tư và thu nhập thụ động, nếu các con muốn làm giàu.”

QUY TẮC CƠ BẢN SỐ 2

“Quy tắc đầu tư cơ bản số 2,” người bố giàu nói, “là *chuyển thu nhập từ sức lao động thành thu nhập từ danh mục đầu tư hoặc thu nhập thụ động càng nhiều càng tốt.*” Người vừa nói vừa vẽ lên giấy sơ đồ dưới đây:

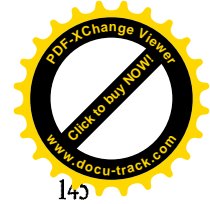
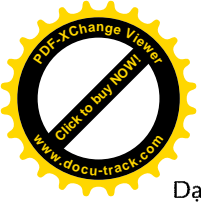
“Và đó chính là tất cả những gì mà một người đầu tư cần phải làm,” Người mỉm cười kết luận. “Chỉ đơn giản có thế.”

“Nhưng sao con làm được?”, tôi hỏi. “Làm sao con kiếm tiền nếu như con không có tiền? Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu con mất tiền?”

“Sao, sao, sao?”, Người cắt lời tôi. “Con y như tay đầu bếp Ấn Độ trong phim vậy.”

“Nhưng đó là những câu hỏi thực tế,” tôi nhấn nhó.

“Ta biết chứ. Nhưng bây giờ ta chỉ muốn con ghi nhớ điều cơ bản đó thôi. Sau này ta sẽ dạy con làm cách nào,

được chứ? Và hãy coi chừng những suy nghĩ cực đoan của con. Rủi ro bao giờ cũng liên kết với đầu tư, cũng như cuộc đời vậy. Những người hay suy nghĩ cực đoan và sợ mạo hiểm luôn tự mình đánh mất cơ hội vì tật xấu và sự sợ hãi đó. Con hiểu chứ?”

QUY TẮC CƠ BẢN SỐ 3

“Quy tắc đầu tư cơ bản số 3,” người bố giàu nói tiếp, “là *bảo vệ nguồn thu nhập mà con kiếm được do chính sức lao động, bằng cách đầu tư vào một loại chứng khoán⁽¹⁾*, mà con hy vọng chứng khoán đó sẽ chuyển nguồn thu nhập kia thành thu nhập thụ động hay thu nhập đầu tư.”

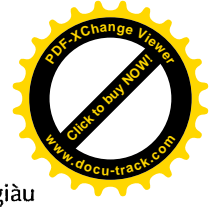
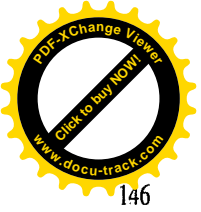
“Bảo vệ bằng một chứng khoán à?”, tôi hỏi. “Con thực sự không hiểu. Thế còn tài sản và nợ thì thế nào?”

“Hỏi đúng lắm,” Người đáp. “Ta đang mở rộng vốn từ vựng cho con đấy. Đến lúc con cần phải hiểu về tài sản và nợ không theo nghĩa thông thường đơn giản nữa. Ý ta muốn nói là mọi chứng khoán không nhất thiết phải là tài sản như nhiều người nghĩ.”

“Ý của bố là một miếng bất động sản hay một cổ phiếu chỉ là một loại chứng khoán, chứ không phải là tài sản?”, tôi hỏi.

“Đúng vậy. Thế nhưng nhiều người đầu tư bình thường

1. Nguyên văn là “security”, mà tạm dịch ở đây là chứng khoán - chỉ chung cho các công cụ đầu tư như cổ phiếu, trái phiếu, quỹ hỗ tương, bất động sản, kim loại quý v.v... (LND)

không nhận ra sự khác biệt giữa chứng khoán và tài sản, thậm chí kể cả nhiều chuyên viên tài chính. Hầu hết mọi người đều coi chứng khoán đương nhiên là tài sản.”

“Vậy chúng khác nhau chỗ nào hở bố?”

“Chứng khoán là một thứ mà con hy vọng có thể bảo vệ gìn giữ số tiền con kiếm được với nó. Nhìn chung, các loại chứng khoán đều được nhà nước quản lý nghiêm ngặt thông qua một tổ chức gọi là Ủy ban Giao dịch Chứng khoán. Con cũng nên lưu ý người ta không gọi tổ chức ấy là Ủy ban Giao dịch Tài sản⁽¹⁾.”

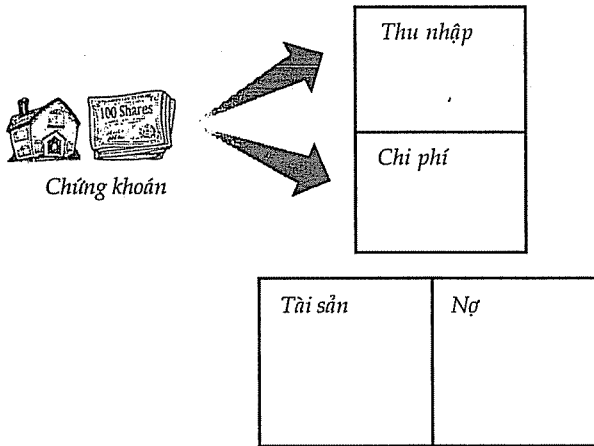
‘Như vậy chính phủ biết rõ là các chứng khoán không nhất thiết phải là tài sản,’ tôi nói.

Người bố giàu gật đầu, “Cũng như người ta không gọi là Ủy ban Bảo đảm Chứng khoán. Nhà nước thừa biết những gì có thể làm là thiết lập và giám sát thực hiện một hệ thống quy định chặt chẽ nhằm duy trì trật tự trên thị trường. Nhà nước không đảm bảo bất cứ ai tham gia thị trường chứng khoán cũng đều có thể kiếm lời. Đó là lý do tại sao mà chứng khoán không được gọi là tài sản. Con có nhớ những định nghĩa cơ bản mà ta đã dạy không? Tài sản là một thứ đem tiền lại cho con, thể hiện qua thu nhập con có được, và nợ là thứ làm con mất tiền, thể hiện qua các chi phí. Đó chỉ là một kiến thức về tài chính hết sức cơ bản con ạ.”

1. *Nguyên văn: the Securities and Exchange Commission (SEC), not the Assets and Exchange Commission.*

Tôi gật đầu. “Như vậy hoàn toàn tùy thuộc vào người đầu tư mà các chứng khoán sẽ trở thành tài sản hay nợ đối với họ.”

“Đúng vậy,” Người vừa đáp vừa vẽ sơ đồ dưới đây lên giấy:

“Sự rối rắm bắt đầu xảy ra với hầu hết những người đầu tư là khi có một ai đó bảo họ chứng khoán là tài sản. Những người đầu tư bình thường hay lo lắng khi đầu tư bởi vì họ chỉ biết điều đó khi mua chứng khoán, thế nhưng không có nghĩa là họ có thể kiếm được tiền từ chứng khoán đó. Vấn đề ở chỗ là khi mua chứng khoán, họ có thể mất tiền dễ như chơi,” Người nói.

“Cho nên nếu một chứng khoán sinh lời - con hãy xem sơ đồ đó, chứng khoán ấy sẽ rót tiền vào cột thu nhập của con, và đó chính là tài sản. Nhưng nếu một chứng khoán sinh lỗ, và khoản tiền lỗ ấy thể hiện trong cột chi phí,

chứng khoán ấy đã trở thành nợ của con. Trong thực tế, cùng một chứng khoán nhưng có thể biến từ tài sản thành nợ. Chẳng hạn, ta mua 100 cổ phiếu của công ty ABC vào tháng 12, mỗi cổ phiếu giá 20 đô. Vào tháng giêng, ta bán ra 10 cổ phiếu ở mức giá 30 đô, như vậy 10 cổ phiếu đó là tài sản của ta bởi vì chúng đem lại lời cho ta. Nhưng nếu đến tháng 3, ta bán ra 10 cổ phiếu đó chỉ còn ở mức giá 10 đô, số cổ phiếu ấy trở thành nợ bởi vì đã làm cho ta bị lỗ.”

Người hăng giọng rồi nói tiếp, “Cho nên ta nhìn vấn đề ở chỗ những công cụ chứng khoán nào mà ta đầu tư sẽ trở thành tài sản của ta. Và hoàn toàn do sự quyết định của ta mà một chứng khoán có thể trở thành tài sản hay nợ.”

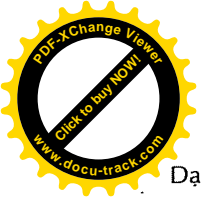
“Đó chính là chỗ rủi ro phải không bố,” tôi thêm vào. “Chính sự thiếu hiểu biết của người đầu tư khi phân biệt một chứng khoán nào là tài sản hay nợ mới làm đầu tư trở nên rủi ro đối với họ.”

QUY TẮC CƠ BẢN SỐ 4

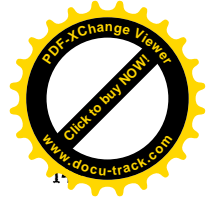
“Quy tắc cơ bản số 4 - *người đầu tư mới thực sự là tài sản hay nợ,*” người bố giàu nói.

“Sao vậy bố?”, tôi hỏi. “Tại sao không phải là đầu tư hay chứng khoán, mà lại là người đầu tư mới là tài sản hay nợ?”

Người bố giàu gật gù. “Con thường nghe mọi người nói “đầu tư là rủi ro” chứ? Nhưng thực sự chính người đầu tư mới là rủi ro, mới là tài sản hay nợ. Ta đã từng chứng kiến nhiều chuyên gia đầu tư bị lỗ trong khi khối người đầu tư

Dạy con làm giàu

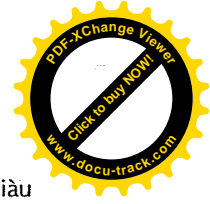
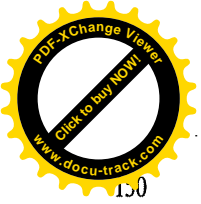

binh thường khác lại kiếm được lời. Ta cũng đã từng sang nhượng nhiều công ty của ta cho các doanh nhân để rồi những công ty đó chẳng bao lâu sau tuyên bố phá sản. Ta đã gặp nhiều người mua được những miếng đất cực tốt và làm giàu từ những miếng đất đó, nhưng rồi vài năm sau chính những miếng đất đó tụt giá thê thảm. Trong thực tế, con ạ, một người đầu tư khôn ngoan thường hay bám sát một người đầu tư mạo hiểm khác bởi vì đó chính là nơi phát sinh nhiều cơ hội đầu tư rất hời.”

“Chính vì vậy mà bố thích nghe những câu chuyện đầu tư lỗ lã. Bố muốn tìm hiểu tại sao chúng lại rơi vào tình trạng thất bại mà từ đó bố có thể mặc cả mua lại,” tôi nói. “Và bố cũng không thích nghe những người huênh hoang về những khoản lời mà họ kiếm được từ thị trường chứng khoán hay địa ốc.”

“Đúng vậy con ạ. Hẳn con đã quan sát ta rất kỹ,” Người đáp. “Nghe những câu chuyện làm giàu chụp giựt chỉ là chuyện của kẻ ngu. Những câu chuyện ấy chỉ càng khiến cho ta trở thành kẻ thua cuộc nếu ta nghe theo. Nếu một cổ phiếu được tất cả mọi người biết đến hay đã sinh lời từ lâu, thông thường kẻ nắm giữ cổ phiếu ấy đã gần xong cuộc chơi của mình và chẳng bao lâu sau sẽ nhảy ra ngoài. Là một người đứng trong nhóm C và D, ta muốn tìm kiếm những chứng khoán nào hiện đang là nợ để biến chúng thành tài sản, hoặc đợi một người nào đó bắt đầu biến chúng thành tài sản.”

“Điều đó làm bố chẳng khác nào một người đầu tư ngược

Đạy con làm giàu

đời, hay đi ngược lại cảm tính chung của mọi người trên thị trường,” tôi đánh bạo nói.

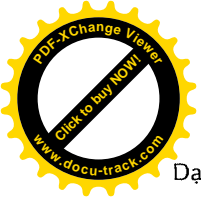
“Ý nghĩ đó của con chính là ý nghĩ của một tay đầu tư nghiệp dư con ạ. Hầu hết mọi người coi kẻ đầu tư theo trường phái 'phản đối' là một kẻ chống lại xã hội, chống lại đám đông. Nhưng điều đó hoàn toàn không đúng. Là một người thuộc nhóm C và D, ta coi ta như một tay thợ sửa chữa. Ta muốn tìm kiếm những chỗ rạn nứt, gãy vỡ và xem xét có nên sửa chúng hay không. Nếu chúng có thể sửa được, thế thì những thứ đó sẽ trở thành một cơ hội đầu tư tốt chỉ khi nào những nhà đầu tư khác muốn chúng được sửa lại. Còn nếu như chẳng có ma nào thèm đoái hoài đến chúng, ta cũng chẳng dại gì bỏ công sức của mình lao vào. Cho nên một nhà đầu tư đúng nghĩa phải có cùng sở thích với đám đông, và đó là lý do tại sao ta không gọi ta là một tay đầu tư ngược đời thực sự. Ta sẽ không bao giờ nhảy vào một khoản đầu tư nào mà không một ai thèm lưu tâm hay tỏ ra thích thú.”

QUY TẮC CƠ BẢN SỐ 5

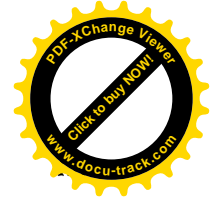
“Quy tắc đầu tư cơ bản số 5 là *một nhà đầu tư đúng nghĩa phải chuẩn bị đối phó trước bất kỳ tình huống nào có thể xảy ra,*” Người nói tiếp. “Một tay đầu tư lơ mơ, nửa vời chỉ biết cố công suy đoán chuyện gì sẽ xảy ra và xảy ra khi nào.”

“Thế ý của bố là sao hở bố?”, tôi hỏi.

“Con có bao giờ nghe một người nào đó nói thế này không: 'Tôi lẽ ra đã mua miếng đất một mẫu Anh đó giá

Dạy con làm giàu

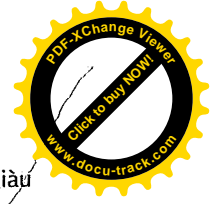
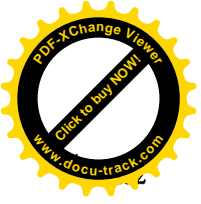
500 đô cách đây 20 năm. Bây giờ nhìn nó xem. Một tay nào đó vừa xây một trung tâm thương mại sát bên, và miếng đất ấy giờ đây trị giá đến 500.000 đô'."

"Có, con nghe những câu chuyện tương tự như thế rất nhiều lần."

"Chúng ta ai cũng nghe cả," người bố giàu nói. "Đó là một ví dụ mà một người muốn đầu tư không chịu chuẩn bị. Hầu hết các cơ hội đầu tư làm cho con giàu chỉ xảy ra trong giới hạn về mặt thời gian - chẳng hạn như trong một vài giây như trên thế giới mua bán, hay trong hàng năm trời như trên thị trường địa ốc. Nhưng cho dù khoảng thời gian xuất hiện cơ hội đó dài ngắn thế nào, nếu con không chuẩn bị với vốn hiểu biết, kinh nghiệm và tiền dư của mình, cơ hội đó sẽ vượt mất khỏi tay con."

"Vậy làm thế nào để chuẩn bị?"

"Con cần phải tập trung và ghi nhớ những gì mà người khác đang tìm kiếm. Nếu con muốn mua một cổ phiếu, con nên tham dự những khóa học làm thế nào tìm được những cơ hội mặc cả trên thị trường. Đối với bất động sản cũng vậy. Mọi thứ đều bắt đầu từ việc luyện tập bộ não của con biết tìm kiếm những gì cần tìm, và chuẩn bị sẵn sàng cho những cơ hội đầu tư xuất hiện trước mắt con. Quá trình ấy cũng như môn bóng đá vậy. Nếu con cứ tập trung chơi bóng, sẽ bất thành linh một lúc nào đó con có thể thấy ngay cơ hội và tận dụng thời cơ đá thắng lưới đối phương. Hoặc là sẵn sàng chuẩn bị, hoặc là không. Hoặc là con thủ thế chờ cơ hội, hoặc là con bỏ mặc. Cho dù con lỡ mất một cơ

Dạy con làm giàu

hội ghi bàn trong bóng đá hay trong đầu tư, vẫn luôn luôn có cơ hội ngàn vàng khác chào đón con. Điều đáng mừng là trong thế giới ngày nay càng có nhiều cơ hội hơn, nhưng trước tiên con cần phải chọn lựa cuộc chơi đó và học các luật chơi.”

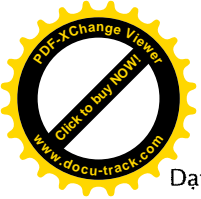
“Cho nên bố cứ cười mỉm khi một ai đó kể cho bố nghe họ đã lỡ mất một cơ hội ngàn vàng, hay bảo bố phải chớp lấy cơ hội đó?”

“Đúng vậy. Có rất nhiều người xuất thân từ lối suy nghĩ về sự khan hiếm trong đời, mà lẽ ra nên là sự đầy đủ và phong phú. Họ thường than van khi để lỡ một cơ hội nào đó, hoặc cứ luôn tin cơ hội đó là cơ hội duy nhất trong đời họ. Nếu con chịu khó học hỏi và tích lũy kinh nghiệm trong giới C và D, con sẽ có nhiều thời gian hơn và thấy nhiều cơ hội hơn để chọn lựa. Và nhất là sự tự tin của con sẽ nhiều hơn bởi vì con có thể nhảy vào một cơ hội xấu mà ai ai cũng chê để biến nó thành một cơ hội đầu tư tốt. Đó chính là điều mà ta muốn nói về đầu tư thời gian của mình để có thể lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng chuẩn bị. Nếu con sống trong tư thế đó, sẽ có những cơ hội ngàn vàng hiện ra trước mắt con từng ngày.”

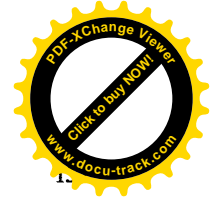
“Lúc nãy bố nói “đừng suy đoán”, ý bố là sao?”, tôi hỏi.

“À, thế con có bao giờ nghe nhiều người nói thế này không: 'Chuyện gì xảy ra nếu thị trường sụp đổ? Vốn đầu tư của tôi lúc đó sẽ ra sao? Chính vì thế mà tôi sẽ không mua đâu. Tôi thà ngồi đợi và xem chuyện gì xảy ra.'”

“Nhiều lần bố ạ,” tôi nói.

Dạy con làm giàu

“Ta đã nghe chuyện nhiều người, khi được giới thiệu một cơ hội đầu tư tốt, cứ né tránh bỏ qua bởi vì họ sợ khi suy đoán những hiểm họa sẽ xảy ra. Chính vì thế, họ mua lúc không nên mua và bán lúc không nên bán chỉ vì những quyết định của họ hoàn toàn lệ thuộc vào những suy đoán bi quan hoặc lạc quan của mình.”

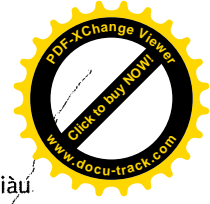
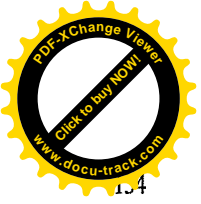
“Điều đó sẽ khắc phục được nếu họ có thêm chút ít hiểu biết, kinh nghiệm và biết chuẩn bị đối phó,” tôi nói.

“Chính xác. Hơn nữa, một trong những tính cách đặc trưng của một người đầu tư giỏi là biết chuẩn bị kiểm lời ngay khi thị trường vừa đi lên hay đi xuống. Trong thực tế, *những nhà đầu tư tài giỏi thường kiếm nhiều tiền hơn khi thị trường đi xuống* chỉ bởi lẽ là thị trường thường suy sụp ở tốc độ nhanh hơn đi lên. Nếu con không sẵn sàng cho cả hai tình huống đó, thế thì chính con - chứ không phải công cụ đầu tư, mới là rủi ro.”

“Nhưng làm thế nào con chuẩn bị? Làm thế nào con có thể tập trung rèn luyện tinh thần đó thay vì cứ suy đoán lung tung?”

“Ta sẽ dạy con những kỹ thuật đầu tư cơ bản mà mọi nhà đầu tư chuyên nghiệp cần phải biết, như bán trước mua sau, quyền mua, quyền bán, hợp đồng hai chiều, v.v. Nhưng những thứ đó hãy để sau này đã. Còn bây giờ, bao nhiêu đó đã quá đủ để con có thể thấy được *thái độ chuẩn bị sẽ có lợi cho con rất nhiều so với thói quen suy đoán lung tung.*”

“Con còn một câu hỏi nữa về sự chuẩn bị, bố ạ,” tôi nói.

Dạy con làm giàu

“Câu hỏi gì vậy?”

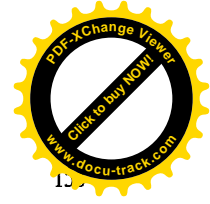
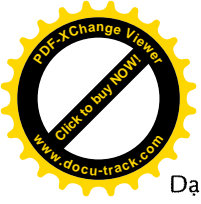
“Nếu con thấy một cơ hội nhưng lại không có tiền thì con sẽ phải làm sao?”, tôi hỏi.

QUY TẮC CƠ BẢN SỐ 6

“Đó là quy tắc đầu tư cơ bản số 6,” người bố giàu đáp. “Nếu con chuẩn bị, nghĩa là *con có hiểu biết và kinh nghiệm, và tìm thấy một cơ hội tốt, thế thì tiền bạc sẽ tìm đến con hoặc là con phải đi kiếm nó*. Những cơ hội tốt thường khiến cho con người trở nên tham vọng. Nhưng ta không ám chỉ ‘tham vọng’ ở nghĩa xấu đâu nhé. Ta muốn đề cập sự tham vọng ở đây chỉ là một cảm xúc rất người, một cảm tính mà ai ai cũng có. Nếu một người tìm thấy một cơ hội tốt, cơ hội đó sẽ tự nó lôi cuốn tiền bạc đổ đến. Còn nếu cơ hội đó không tốt, sẽ khó mà kêu gọi vốn đổ vào đó con ạ.”

“Bố có bao giờ nhìn thấy một cơ hội tốt nhưng không kêu gọi được vốn chưa?”

“Nhiều lần lắm, nhưng không phải bản thân cơ hội đó không lôi cuốn được vốn, mà chính người kiểm soát cơ hội đó không kêu gọi được vốn. Nói cách khác, cơ hội đó sẽ trở nên tốt nếu người đó không tham gia vào. Điều đó cũng tương tự như một chiếc xe đua loại xịn và một tay đua hạng trung bình. Cho dù chiếc xe đó tốt đến mức nào đi nữa, sẽ chẳng có ai dám đặt cược vào tay đua trung bình ấy. Trong địa ốc, nhiều người thường nói mấu chốt làm giàu là *địa điểm và địa điểm*. Ta lại nghĩ khác. Trong thực tế, trên sân chơi đầu tư - cho dù đó là địa ốc, kinh doanh, cổ phiếu hay

trái phiếu, v.v., chìa khóa thành công chính là *con người và con người*. Ta đã từng chứng kiến những miếng địa ốc tốt nhất ở vị trí tuyệt vời nhất lại bị lỗ thường xuyên vì những người kiểm soát nó không phù hợp.”

“Như vậy, nếu con đã chuẩn bị, có kinh nghiệm, từng trải, và khi con kiếm được một cơ hội tốt, việc gọi vốn đầu tư không phải là điều khó?”

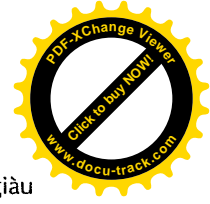
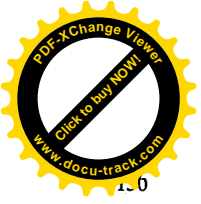
“Đó là kinh nghiệm của ta. Điều không may là có rất nhiều cơ hội tồi tệ - mà những nhà đầu tư như ta sẽ không mạo hiểm đầu tư, lại thường xuyên xuất hiện trước những người đầu tư không chuyên. Và những tay đầu tư không chuyên đó lại thường thất bại lỗ lã.”

“Đó là lý do tại sao mà Ủy ban Giao dịch Chứng khoán ra đời,” tôi nói. “Vai trò của nó là bảo vệ một người đầu tư trung bình trước những cơ hội đầu tư tồi tệ.”

“Đúng vậy,” Người đáp. “Nhiệm vụ hàng đầu của nhà đầu tư là đảm bảo tiền của họ an toàn. Kế tiếp mới là việc chuyển số tiền đó thành thu nhập, thành lời. Đến khi đó, con sẽ thấy bản thân con, hay người khác mà con tin tưởng, có thể biến số tiền đó thành tài sản hay không. Ở đây, ta lặp lại với con một lần nữa: *Công cụ đầu tư không nhất thiết phải rủi ro hay an toàn, mà cốt lõi chính là người đầu tư.*”

“Vậy đó có phải là quy tắc đầu tư cơ bản cuối cùng không vậy bố?”, tôi hỏi.

“Chưa đâu con ạ,” Người đáp. “Đầu tư là một lĩnh vực mà trong đó những quy tắc cơ bản con có thể học đi học lại

Dạy con làm giàu

suốt đời. Con càng linh hội những quy tắc cơ bản đó sâu sắc chừng nào, con sẽ càng kiếm được nhiều tiền và mạo hiểm ít chừng đó. Nhưng còn có thêm một quy tắc đầu tư cơ bản nữa mà ta muốn nói nốt với con. Đó chính là quy tắc đầu tư cơ bản số 7.”

QUY TẮC CƠ BẢN SỐ 7

“Quy tắc đó là gì?”

“Đó chính là *khả năng đánh giá rủi ro và lợi nhuận*,”
Người đáp.

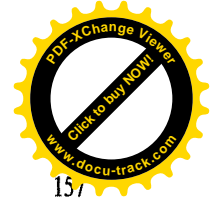
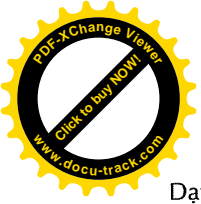
“Bố cho con một thí dụ đi.”

“Giả sử hai kế hoạch đầu tư cơ bản của con đang thực hiện rất tốt, giúp con để dành được một khoản tiền 25.000 đô chẳng hạn. Với số tiền đó con có thể bắt đầu suy nghĩ đến những cơ hội đầu tư to lớn hơn. Dĩ nhiên, số tiền đó cho dù con có bị mất cũng không đến nỗi khiến con nghĩ đã đến ngày tận thế. Với hai kế hoạch cơ bản kia, con vẫn có thể mua đồ ăn hàng ngày, đổ xăng đi lại và mất thêm một khoảng thời gian để tích lũy lại 25.000 đô đó.”

“Con sẽ đánh giá như thế nào nếu con muốn đầu tư 25.000 đô?”

“Này nhé, giả dụ anh họ của con muốn mở một nhà hàng bán bánh mì kẹp thịt và cần 25.000 đô làm vốn. Con coi đó có thể là một cơ hội đầu tư tốt hay không?”

“Về mặt cảm tính có thể là tốt đấy, nhưng trên phương diện tài chính thì không,” tôi trả lời.

“Sao con lại nghĩ vậy?”, Người hỏi.

“Có quá nhiều rủi ro trong khi lời không nhiều,” tôi đáp. “Và nhất là làm sao lấy lại vốn? *Điều quan trọng nhất ở đây không phải là mức lời trên số vốn bỏ ra, mà chính là làm sao quay vốn về mình.* Bố đã từng nói, đảm bảo sự an toàn của đồng vốn là điều quan tâm hàng đầu.”

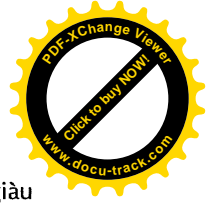
“Giải lắm,” Người nói. “Nhưng nếu ta nói với con rằng người anh họ đó đã từng làm việc trong một công ty-nhà hàng bán bánh mì kẹp thịt hàng đầu trong nước suốt 15 năm qua, từng là quản lý nhà hàng, và hiện đang muốn xây dựng cho riêng mình một hệ thống nhà hàng trên thế giới, vậy thì con nghĩ sao? Và nếu như chỉ với 25.000 đô đó con có thể mua 5% cổ phần của công ty, con sẽ còn quan tâm không?”

“Khi đó thì có bố ạ,” tôi đáp. “Cùng một mức độ rủi ro nhưng lần này mức lời cao hơn. Thế nhưng con vẫn nghĩ cơ hội đó còn nhiều rủi ro lắm.”

“Đúng vậy,” Người đáp. “Đó chính là ví dụ về quy tắc cơ bản đánh giá giữa rủi ro và lợi nhuận đối với một nhà đầu tư.”

“Nhưng làm thế nào một người đầu tư có thể đánh giá được những cơ hội như thế?”, tôi hỏi.

“Con hỏi đúng lắm. Đó là đầu tư vì mục đích làm giàu, sau khi con đã đầu tư vì sự an toàn và tiện nghi. Điều con hỏi chính là những kỹ năng cần có để tham gia vào sân chơi đầu tư của giới nhà giàu.”

“Như vậy *không phải đầu tư là rủi ro, mà chính người đầu tư không có đủ kỹ năng mới làm cho đầu tư thêm rủi ro hơn,*” tôi nói.

BA K

“Chính xác,” Người đáp. “Ở bậc đầu tư này của giới nhà giàu, người đầu tư cần phải có ba thứ mà ta gọi là 3K. Đó là:

1. Kiến thức
2. Kinh nghiệm
3. Khoản tiền dư dôi dào.

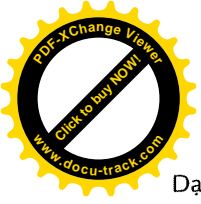
Ở cấp bậc đầu tư này, người giàu cần phải có tiền dư nhiều. Nghĩa là con có thể chịu lỗ mà vẫn kiếm lời từ lỗ.”

“Kiếm lời từ lỗ à?,” tôi hỏi. “Con thực sự không hiểu”.

“Chúng ta sẽ đề cập đến vấn đề đó sau này. Ở cấp bậc này, con sẽ thấy mọi thứ đều khác hẳn. Con sẽ thấy có những khoản lỗ tốt và những khoản lỗ xấu, nợ tốt và nợ xấu, chi phí tốt và chi phí xấu. Ở cấp bậc này, kiến thức và kinh nghiệm của con cần phải được tích lũy càng nhiều càng tốt. Nếu không, con sẽ bị đá ra ngoài rất mau, con có hiểu không?”

“Con đang cố hiểu bố ạ,” tôi đáp.

Sau đó, Người tiếp tục giải thích nếu một cơ hội đầu tư không tuân theo nguyên tắc 'đơn giản hóa tối đa', mức độ rủi ro của cơ hội đó có thể là cao. Người nói, “Nếu một ai đó không thể giải thích cho con trong vòng hai phút để con

Dạy con làm giàu

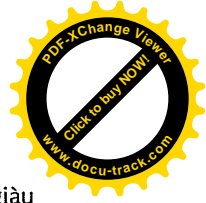

hiểu, vậy thì hoặc là con không hiểu, hoặc là hẳn không hiểu, hoặc là cả hai đều không hiểu. Nhưng dù như thế nào đi nữa, tốt nhất là con nên bỏ qua cơ hội đó.”

Người còn nói, “Thông thường, mọi người thường làm cho đầu tư có vẻ phức tạp và dùng những thuật ngữ 'trí thức'. Nếu con gặp ai như vậy, hãy yêu cầu người đó nói bằng ngôn ngữ bình dân. Nếu người ấy không thể giải thích cho một đứa bé, 10 tuổi có thể hiểu được tổng quát, rất có khả năng người ấy cũng không hiểu được vấn đề.”

“Như vậy nếu bố nói một cơ hội không thể giải thích một cách đơn giản, thế thì đừng đầu tư vào nó có phải không?”, tôi hỏi.

“Không, ta cũng không muốn nói thế,” Người đáp. “Thường thường những người không thích thú với đầu tư hoặc có đầu óc chấp nhận thất bại sẽ nói đại loại như: “Nếu điều đó khó khăn đến thế, tôi sẽ không làm đâu.” Với hạng người đó, ta sẽ nói thế này: 'Này khi anh sinh ra, cha mẹ anh đã phải làm việc cực nhọc và thay tã lót cho anh. Ngay cả chuyện đi tiêu tiểu đối với anh từng một thời hết sức khó khăn có phải không. Vậy thì giờ đây, chuyện anh tự đi một mình cũng là một điều hết sức bình thường và cơ bản vậy.’”

CHƯƠNG 15

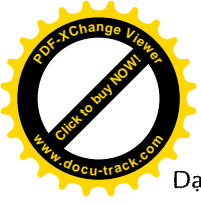
Bài học đầu tư số 13: Hiểu biết tài chánh để giảm rủi ro

Đó là vào đầu mùa xuân năm 1974, tôi chỉ còn vài tháng nữa là hết hạn quân ngũ của mình.

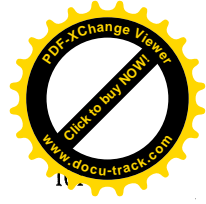
Thị trường chứng khoán lúc này đã rớt giá trong 4 ngày liền, ai ai cũng lo lắng. Ngay cả trong phòng thay đồ của các phi công ở căn cứ quân sự, những ai chơi chứng khoán cũng đều bồn chồn và lo sợ. Một tay phi công đã bán ra hết số cổ phiếu mình có. Tôi không đầu tư vào thị trường chứng khoán, cho nên có thể đứng ngoài bàng quan xem thị trường lên xuống ảnh hưởng đến mọi người như thế nào.

Tôi gặp người bố giàu ăn trưa tại một nhà hàng Người ưa thích gần bờ biển. Trông Người rất thoải mái và vui vẻ. Thị trường đi xuống, Người lại kiếm được càng nhiều tiền hơn trong khi mọi người khác, ngay cả người bình luận trên đài, đều hoang mang lo sợ. Tôi nghĩ thật là lạ.

“Làm thế nào mà trông bố vui vẻ đến thế, trong khi nhiều người con gặp có đầu tư vào cổ phiếu đều lo lắng?”

Dạy con làm giàu

“Chúng ta đã từng bàn về điều này rồi phải không con?”
Người đáp. “Chúng ta đã từng nói đến một trong những quy tắc cơ bản của một người đầu tư là **phải biết chuẩn bị đối phó với bất kỳ tình huống nào xảy ra**, hơn là cố gắng suy đoán diễn biến của thị trường. Ta không tin là có ai đó có thể biết trước mọi chuyện. Một người có thể đoán đúng một lần, hay hai lần, nhưng ta chưa bao giờ thấy ai có thể đoán trước được thị trường trong ba lần liên tiếp. Nếu có ắt hẳn người ấy chắc có chiếc gương thần con ạ.”

“Nhưng đầu tư không rủi ro mà bố?”, tôi hỏi.

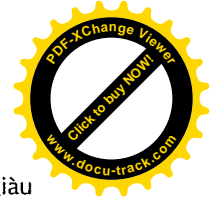
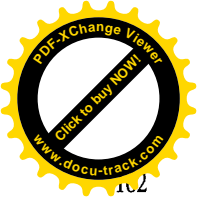
“Đúng vậy,” Người đáp.

“Hầu hết mọi người con gặp đều cho đầu tư là rủi ro, nên họ thà bỏ tiền định kỳ vào ngân hàng hay trong chứng chỉ ký quỹ.”

“Đối với hầu hết mọi người, đầu tư là rủi ro, nhưng con hãy nên nhớ không nhất thiết phải như vậy, mà đúng hơn chính người đầu tư mới là rủi ro. Nhiều người tự cho mình là nhà đầu tư nhưng bản chất của họ lại không phải như vậy. Trong thực tế, họ chỉ là những tay đầu cơ, tay mua bán, thậm chí tệ hơn chỉ là những tay đánh bạc. Có một sự khác nhau giữa những hạng người đó với những người đầu tư đúng nghĩa. Nhưng đừng hiểu sai ý ta, những hạng người đó có thể rất giàu có về tiền bạc, nhưng ta vẫn không coi họ là những nhà đầu tư.”

“Vậy làm thế nào để người đầu tư ít rủi ro hơn?”, tôi hỏi.

“Con hỏi hay lắm,” Người đáp. “Nhưng hay hơn nữa là

Dạy con làm giàu

con nên hỏi làm thế nào con có thể trở thành một người đầu tư kiếm được nhiều tiền mà không phải chịu nhiều rủi ro? Và làm thế nào có thể giữ được số tiền mà con kiếm được?”

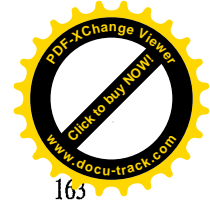
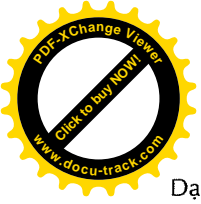
“Đúng đó bố. Câu hỏi của bố đi thẳng vào vấn đề hơn,” tôi trả lời.

“Thế thì ta cũng trả lời y như vậy. Đó chính là *giữ mọi thứ đơn giản và hiểu được những quy tắc cơ bản về đầu tư*. Hãy khởi sự từ những kế hoạch tài chính cơ bản vì sự an toàn ổn định và tiện nghi. Hãy tìm những người mà con tin cậy có thể thực hiện những kế hoạch đó cho con, trong khi con chỉ cần phải tuân theo hai kế hoạch đó một cách hoàn toàn tự động và máy móc mà không cần suy nghĩ gì nhiều. Sau đó con cần phải biết cái giá trở thành một người đầu tư muốn kiếm được nhiều tiền mà lại ít rủi ro hơn.”

“Cái giá đó là gì vậy?”

“Thời gian con ạ. Thời gian là tài sản quan trọng nhất của con. Nếu con không chịu đầu tư vào thời gian của con, vậy thì tốt hơn hết con nên đưa vốn cho những người đang đi theo kế hoạch tài chính mà con chọn lựa. Có nhiều người mơ mộng làm giàu nhưng lại không dám bỏ thời gian của mình để đầu tư học hỏi.”

Tôi biết Người vẫn còn lượn lờ bên ngoài để thử tôi có chuẩn bị tinh thần và sẵn sàng học hỏi hay chưa. Tôi cũng biết Người đang muốn thử ý chí của tôi có dám bỏ thời gian và công sức của mình để tích lũy những kiến thức mà tôi cần phải biết. Vì thế, tôi cất cao giọng nói với Người, mà tôi

nghe những người ngồi bên cạnh đều nghe được, “Con muốn học hỏi bố ạ. Con sẵn sàng bỏ thời gian của mình. Bố sẽ không phải hối tiếc vì lãng phí thời giờ để dạy cho con đâu.”

“Tốt lắm,” Người nói. “Ta đã chờ đợi để thấy ngọn lửa đam mê đó bùng cháy trong con. Sáng nay, khi con bước vào và lo lắng nói với ta về thị trường, ta cảm thấy lo cho con, con ạ. Nếu con để cho diễn biến thị trường kiểm soát và ngự trị cuộc đời con, con không nên trở thành nhà đầu tư. Quy tắc kiểm soát số 1 phải có đối với người đầu tư là *con phải biết kiểm soát chính mình*. Nếu con không kiểm soát được bản thân con, sự lên xuống thị trường sẽ nghiền nát con và con sẽ bị thất bại ê chề trong bất kỳ cú lên xuống nào đó của thị trường. Lý do hàng đầu mà mọi người không trở thành những nhà đầu tư giỏi là vì họ không biết kiểm soát được bản thân họ và những cảm xúc của họ. Nỗi lo lắng về một sự an toàn ổn định và tiện nghi chiếm lĩnh trái tim, linh hồn và đầu óc họ. Như ta đã nói, người đầu tư thực thụ không quan tâm mấy đến hướng đi của thị trường và có thể kiếm tiền trong bất kỳ diễn biến nào của thị trường. Cho nên, kiểm soát chính mình là quy tắc kiểm soát đầu tiên và quan trọng nhất. Con hiểu chứ?”

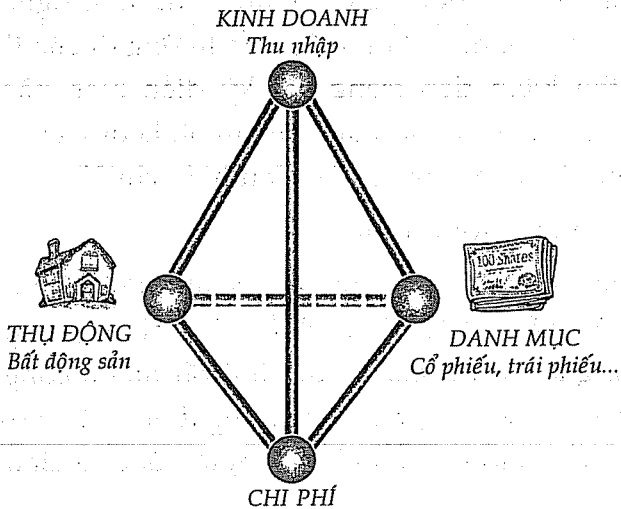
“Con hiểu,” tôi trả lời.

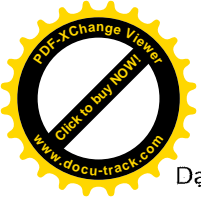
Người bố giàu tiếp tục nói nhanh hơn, “Như vậy nếu con muốn đầu tư để kiếm nhiều tiền nhưng ít rủi ro, con phải trả giá. Và cái giá đó đòi hỏi rất nhiều công sức học hỏi, tìm tòi. Con cần phải học những điều cơ bản trong kinh doanh. Nếu muốn trở thành một người đầu tư giàu có, hoặc

con phải cần trở thành một người kinh doanh giỏi, hoặc phải biết những gì mà một chủ kinh doanh biết. Trong thị trường chứng khoán, các nhà đầu tư đều muốn đầu tư vào những nhóm C thành công. Nếu con có kỹ năng của một người nhóm C, con có thể xây dựng một doanh nghiệp cho chính mình như một người nhóm C, hoặc con có thể phân tích đánh giá những cơ hội đầu tư trong những doanh nghiệp khác như một người nhóm Đ. Vấn đề là hầu hết mọi người chỉ được đào tạo thành người nhóm L hay T từ trường học. Họ không có những kỹ năng cần thiết của một người nhóm C. Điều đó giải thích lý do tại sao mà rất ít người có thể trở thành những nhà đầu tư tỷ phú."

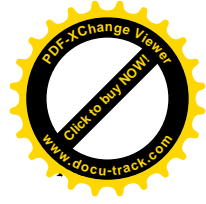
"Và đó cũng là lý do tại sao nhiều người cho rằng đầu tư là rủi ro."

"Đúng vậy," Người vừa nói vừa vẽ lên trên giấy. "Đây là những nền tảng của đầu tư".

Dạy con làm giàu

Sơ đồ đơn giản này cũng chính là công thức cơ bản mà ta và các nhà đầu tư tỷ phú khác đều làm theo.”

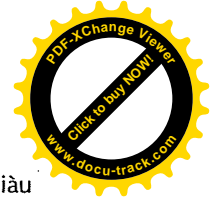
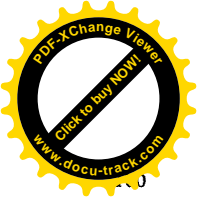
“Trong thế giới đầu tư, có 3 loại tài sản cơ bản mà con có thể đầu tư. Chúng ta đã từng nói đến các loại thu nhập gồm có thu nhập từ sức lao động, thu nhập thụ động và thu nhập từ danh mục đầu tư. Sự khác nhau to lớn giữa người thật giàu và người giàu trung bình nằm ở khối tứ diện này.”

“Ý của bố là xây dựng một công việc kinh doanh cũng là đầu tư à?”, tôi hỏi.

“Đó có thể là hình thức đầu tư hữu hiệu nhất nếu như con muốn trở thành một nhà đầu tư giàu có. Khoảng 80% các nhà tỷ phú đều làm giàu từ xây dựng kinh doanh. Hầu hết mọi người đều làm việc cho những người hoặc xây dựng kinh doanh hoặc đầu tư vào kinh doanh. Mọi người sau đó lại hỏi: tại sao tay xây dựng kinh doanh mà họ đang làm việc cho lại giàu đến thế. Câu trả lời là người đi xây dựng kinh doanh đó luôn luôn đổi tiền bạc lấy tài sản.”

“Có nghĩa là người xây dựng kinh doanh, tức chủ doanh nghiệp, luôn coi tài sản có giá trị hơn tiền bạc?”, tôi hỏi.

“Đó chỉ là một phần vấn đề thôi con ạ, bởi vì tất cả những gì mà một nhà đầu tư làm là đổi thời gian, kinh nghiệm và tiền bạc của mình lấy một chứng khoán mà người ấy hy vọng trở thành tài sản. Cũng như con dùng tiền mua một miếng đất đầu tư hay cổ phiếu, người chủ doanh nghiệp sẽ trả tiền cho mọi người để xây dựng một tài sản kinh doanh. Một trong những nguyên nhân chính khiến cho người nghèo và người trung lưu luôn vật lộn với

Dạy con làm giàu

vấn đề tài chính là vì họ luôn coi tiền bạc có giá trị hơn tài sản thực sự.”

“Như vậy, người nghèo và người trung lưu coi trọng giá trị đồng tiền, trong khi người giàu thì không. Có phải ý của bố là như vậy không?”

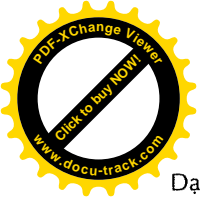
“Chỉ một phần thôi,” người bố giàu đáp. “Con còn nhớ quy tắc Gresham chứ?”

“Quy tắc Gresham à? Con chưa bao giờ nghe tới. Quy tắc đó như thế nào vậy bố?”

“Đó là một quy tắc kinh tế cho rằng đồng tiền xấu sẽ làm đồng tiền tốt mất đi.”

“Tiền tốt, tiền xấu à?”, tôi vừa hỏi vừa lắc đầu không hiểu.

“Để ta giải thích cho con hiểu,” Người nói. “Quy tắc Gresham có hiệu lực từ khi con người bắt đầu biết đánh giá đồng tiền. Vào thời La Mã, mọi người thường cạo xén các đồng tiền bạc và vàng. Có nghĩa là trước khi trả tiền cho một ai đó, họ cạo bớt một chút ít vàng hay bạc trên đồng tiền. Do đó, đồng tiền bắt đầu mất giá. Người dân La Mã cũng không khờ, nên chẳng bao lâu họ nhận ra các đồng tiền cứ mỗi lúc một nhẹ đi. Lúc ấy, người La Mã bắt đầu tích trữ những đồng tiền có nhiều hàm lượng vàng và bạc, và chỉ tiêu xài những đồng tiền bị cạo xén. Đó chính là ví dụ về đồng tiền xấu đã làm đồng tiền tốt mất đi. Để dẹp bỏ tệ nạn cạo xén đồng tiền, nhà nước La Mã đã áp dụng biện pháp khắc các rãnh khía nhỏ trên vành đồng tiền. Nếu một đồng tiền có nhiều khía sâu, người ta có thể biết ngay là

Dạy con làm giàu

10

đồng tiền đó đã bị cạo bớt. Điều trớ trêu là chính chính quyền lại là kẻ đi cạo đồng tiền nhiều nhất.”

“Thế nhưng đó là thời La Mã. Còn bây giờ thì quy tắc đó làm sao áp dụng được hở bố?”

“Vào năm 1965, tức cách đây không quá 10 năm, quy tắc Gresham có hiệu lực ở Mỹ khi chính phủ quyết định ngưng đúc các đồng tiền bằng bạc. Nói khác đi, chính phủ bắt đầu đúc ra những đồng tiền xấu, hay những đồng tiền chẳng có giá trị gì cả. Ngay lập tức, người dân tích trữ các đồng tiền bạc thực sự và tiêu xài bằng những đồng tiền giả hay không có giá trị.”

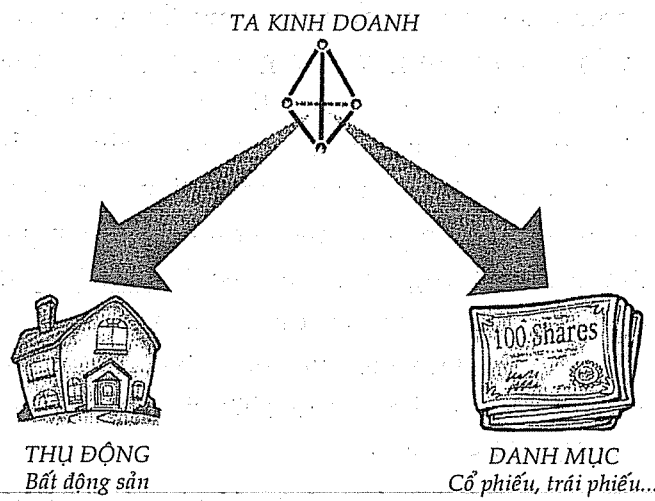
“Có nghĩa là người dân về bản năng biết tiền của chính phủ không có giá trị gì nhiều,” tôi nói.

“Có thể như thế,” Người nói. “Và cũng có thể khiến ta nghĩ rằng đó là lý do tại sao mọi người tiết kiệm ít đi và tiêu xài nhiều hơn. Điều bất hạnh là người nghèo và người trung lưu lại mua những thứ có giá trị thậm chí thấp hơn giá trị đồng tiền của họ. Họ đổi tiền thành những thứ vô giá trị. Trong khi đó, người giàu đi mua những thứ như doanh nghiệp, cổ phiếu, địa ốc bằng tiền của mình. Khi đồng tiền bắt đầu không còn giá trị thực của nó, người giàu liền đi tìm những chứng khoán an toàn hơn để thay thế. Đó là lý do tại sao mà ta cứ nói đi nói lại với con và Mike, 'Người giàu không làm việc vì tiền.' Nếu con muốn giàu, con cần phải biết sự khác nhau giữa tiền tốt và tiền xấu, cũng như giữa tài sản và nợ.”

“Và giữa chứng khoán tốt và chứng khoán xấu,” tôi thêm vào.

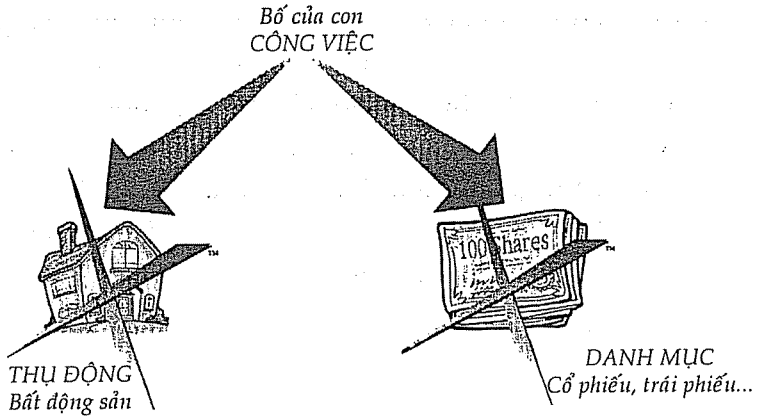
Người bố giàu gặt đầu. "Sở dĩ ta nói 'người giàu không làm việc vì tiền' là vì người giàu đủ khôn ngoan để biết rằng tiền bạc càng ngày càng mất giá. Nếu con chỉ biết làm việc cực nhọc vì đồng tiền xấu, không phân biệt được đâu là tài sản và nợ, đâu là chứng khoán tốt và xấu, thế thì con sẽ vật lộn với tiền bạc suốt đời. Điều tẻo ngoe tệ hại nhất là những người làm việc nặng nhọc nhất và được trả thấp nhất lại bị ảnh hưởng nặng nề nhất vì sự mất giá thường xuyên của đồng tiền. Trước thực tế không thể chối cãi về sự mất giá của đồng tiền, người khôn ngoan về tiền bạc phải thường xuyên tìm kiếm những tài sản có giá trị thực để có thể tạo ra nhiều hơn những đồng tiền bị mất giá. Nếu con không làm chuyện đơn giản đó, con sẽ mãi mãi bị tụt lùi về phía sau trên phương diện tài chánh."

Người bố giàu vẽ lên giấy sơ đồ dưới đây:

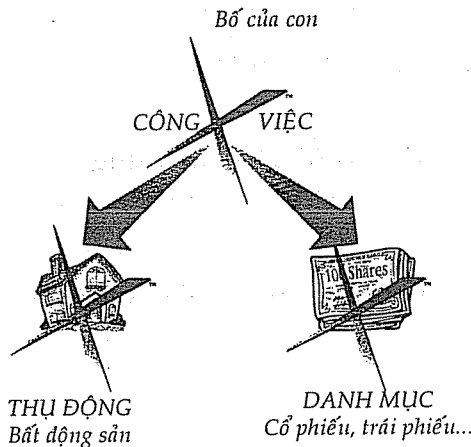

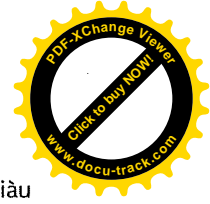
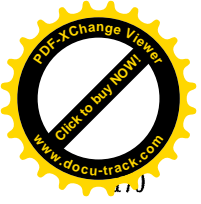
Dạy con làm giàu

“Ngày hôm nay, ta an toàn và ổn định hơn bố của con là vì ta cố sức làm việc để tích lũy ba loại tài sản chứng khoán cơ bản đó. Còn bố con đã chọn lựa làm việc vì sự ổn định công việc. Những gì ông đã cố gắng làm việc để đạt tới có thể nhìn thấy trong sơ đồ dưới đây.”

Sau đó, người bố giàu gạch chéo luôn “công việc”.

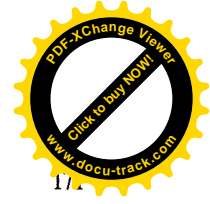
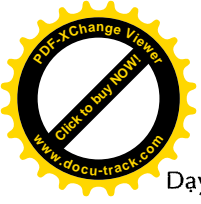

Đạy con làm giàu

“Cho nên khi ông mất việc, ông mới nhận thấy mình đã cố gắng làm việc để rồi không có gì cả. Càng tậ hại hơn là ông lại thành đạt trong nghề nghiệp của mình. Ông đã đạt tới vị trí cao nhất trong hệ thống giáo dục tiểu bang nhưng sau đó lại muốn cải tổ cả hệ thống. Chính lúc đó là lúc sự ổn định an toàn công việc với chính phủ tiểu bang không còn nữa. Ta cảm thấy rất tiếc cho bố của con, con ạ. Thế nhưng con không thể nào nói cho thông được với một người đã có những giá trị sống riêng của mình và không muốn thay đổi chúng. Ông thà đi ra ngoài tìm một công việc khác hơn là tự hỏi mình xem một việc làm có thực sự đưa ông đạt tới những gì ông muốn hay không.”

“Cho nên bố của con cứ cố chấp dựa vào sự an toàn ổn định việc làm và những tài sản không giá trị. Bố con lại không chịu chuyển đổi thu nhập từ lương của mình sang những tài sản có giá trị thực để đem lại cho bố nguồn thu nhập của người giàu - tức là thu nhập thụ động hay thu nhập từ danh mục đầu tư,” tôi nói. “Bố con lẽ ra đã có thể thực hiện được điều đó trước khi Người dự định cải tổ hệ thống giáo dục.”

“Bố con là một người đàn ông dũng cảm, kiên cường, có học thức cao, nhưng lại không được đào tạo tốt về mặt tiền bạc. Đó chính là điểm yếu của ông. Nếu bố con giàu có, ông có thể ảnh hưởng hệ thống bằng những vận động đóng góp tiền bạc. Nhưng vì không có tiền, ông chỉ biết cách phản đối và thách đố chính quyền. Hành động đó đã làm cho ông mất việc và thất nghiệp vĩnh viễn ngay trong nghề nghiệp của ông.”

TẠI SAO ĐẦU TƯ KHÔNG RỦI RO

“Con đã quyết định rồi,” tôi nói. “Con không theo đuổi nghề phi công nữa. Con sẽ tìm kiếm một công việc ở một công ty có các chương trình huấn luyện về bán hàng, mà nhờ đó con có thể vượt qua được nỗi sợ bị từ chối, và có thể học được cách bán hàng, giao tiếp mà bố từng khuyến khích con.”

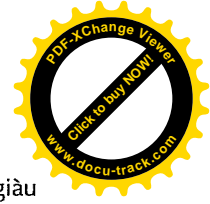
“Tốt lắm,” người bố giàu nói. “Cả hai tập đoàn IBM và Xerox đều có những chương trình huấn luyện nhân viên tuyệt vời. Nếu con muốn trở thành người nhóm C, con phải biết cách bán hàng cũng như hiểu rõ thị trường. Con cũng cần phải có bộ mặt thật dày, không ngại khi người khác nói 'không' với con. Nhưng con cũng phải có khả năng thuyết phục được họ nếu cần thiết. Bán hàng là một kỹ năng rất cần thiết và cơ bản cho những ai muốn làm giàu, nhất là những người trong nhóm C và càng cần thiết cho những người trong nhóm D.”

“Con có một câu hỏi rất muốn hỏi bố,” tôi nói.

“Hỏi đi,” Người đáp.

“Làm thế nào mà bố cho rằng đầu tư không rủi ro trong khi hầu hết mọi người đều nói ngược lại?”

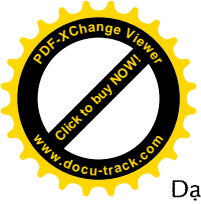
“Dễ thôi con ạ,” Người đáp. “Ta có thể *đọc hiểu các báo cáo tài chính* trong khi hầu hết mọi người không làm được. Sự hiểu biết về tài chính là một trong những kỹ năng cơ bản quan trọng nhất của người đầu tư, nhất là khi con muốn trở thành một nhà đầu tư cẩn thận, nhà đầu tư 'bên

trong', và nhà đầu tư giàu có. Những ai không có hiểu biết tài chính sẽ không thể nào nhìn thấy diễn biến bên trong của một cơ hội đầu tư. Cũng như vị bác sĩ nhờ các bản chụp tia X để khám nghiệm bộ xương bên trong cơ thể con, một bản báo cáo tài chính giúp con khám phá được sự thực bên trong một cơ hội đầu tư, đối chiếu các dữ kiện, kiểm tra các nguồn tin thù dật, nhìn thấy cơ hội và đánh giá được mức độ rủi ro. Đọc hiểu báo cáo tài chính của một doanh nghiệp hay một cá nhân chẳng khác nào đọc tiểu sử và lý lịch của doanh nghiệp hay cá nhân đó."

"Như vậy, một trong những lý do khiến cho mọi người nghĩ rằng đầu tư là rủi ro là vì họ không hề được dạy đọc hiểu báo cáo tài chính?", tôi ngạc nhiên hỏi. "Và chính vì vậy, bố đã bắt đầu dạy con và Mike đọc hiểu báo cáo tài chính từ khi tụi con chỉ mới được chín tuổi?"

"Con còn nhớ không, khi con được 9 tuổi, con đã từng nói với ta là con muốn giàu. Khi ấy, ta đã bắt đầu dạy con những điều sơ đẳng như: không bao giờ làm việc vì tiền, học cách tìm kiếm cơ hội chứ không phải việc làm, và học cách đọc hiểu báo cáo tài chính. Hầu hết mọi người tốt nghiệp đều đi tìm việc làm chứ không phải cơ hội? Mọi người đều được dạy phải cần mẫn làm việc để lên lương thay vì kiếm được nhiều thu nhập hơn từ các tài sản địa ốc hay danh mục đầu tư. Và hầu như mọi người đều không được dạy cách cân đối tài khoản, thậm chí càng ít được dạy cách đọc và lập báo cáo tài chính. Do đó cũng chẳng ngạc nhiên gì khi họ cho rằng đầu tư là rủi ro."

Dạy con làm giàu

Con

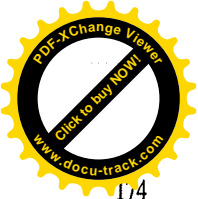
<i>Thu nhập</i>
<i>Chi phí</i>

<i>Tài sản</i>	<i>Nợ</i>
----------------	-----------

“Một doanh nghiệp phải có báo cáo tài chính, một chứng chỉ cổ phiếu là một sự phản ánh báo cáo tài chính. Mỗi miếng địa ốc kinh doanh cũng phải có một báo cáo tài chính, và mỗi người trong chúng ta cũng có một bản báo cáo tài chính cho riêng mình,” người bố giàu nói.

“Mỗi chứng khoán và mỗi người ư?”, tôi hỏi. “Kể cả bố con và mẹ con ư?”.

“Đúng vậy,” Người nói. “Bất cứ mọi thứ - cho dù đó là một doanh nghiệp, một miếng địa ốc hay con người, hễ có sự giao dịch tiền bạc đều cần phải có một bản tóm tắt thu chi và cân đối tài chính cho dù ý thức hay vô thức. Những người không nhận thấy được tầm quan trọng của báo cáo tài chính thường là những người có ít tiền nhất và gặp nhiều vấn đề tiền bạc khó khăn nhất.”

Doanh nghiệp của con

<i>Thu nhập</i>
<i>Chi phí</i>

<i>Tài sản</i>	<i>Nợ</i>
----------------	-----------

Bất động sản

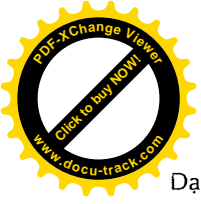
<i>Thu nhập</i>
<i>Chi phí</i>

<i>Tài sản</i>	<i>Nợ</i>
----------------	-----------

Cổ phiếu

<i>Thu nhập</i>
<i>Chi phí</i>

<i>Tài sản</i>	<i>Nợ</i>
----------------	-----------

“Như vậy, khi bố nhìn vào một doanh nghiệp, bố sẽ nhìn vào báo cáo tài chính của doanh nghiệp đó chứ không phải là giá cổ phiếu của doanh nghiệp đó trên thị trường chứng khoán?”

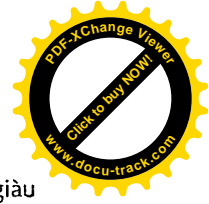
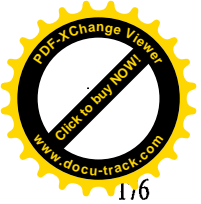
“Chính xác. Cách đầu tư đó được gọi là đầu tư theo trường phái nền tảng. Hiểu biết tài chính là cơ sở của trường phái đầu tư đó. Khi ta nhìn vào báo cáo tài chính của một doanh nghiệp, ta có thể nhìn thấy điểm mạnh và điểm yếu của doanh nghiệp đó. Ta có thể thấy ngay doanh nghiệp đó đang phát triển hay suy thoái, bộ máy quản trị trong doanh nghiệp đó đang làm tốt công việc của mình hay đang tiêu xài lãng phí tiền bạc của nhà đầu tư. Cùng cách tiếp cận đó, ta đều sử dụng với một cao ốc văn phòng hay một căn hộ cho thuê.”

“Khi bố đọc hiểu báo cáo tài chính, bố có thể biết cơ hội đầu tư đó sẽ rủi ro hay an toàn chứ?”, tôi hỏi.

“Ta biết,” Người đáp. “Báo cáo tài chính của một người, một doanh nghiệp hay một miếng địa ốc có thể cho ta biết nhiều thứ khác hơn nữa. Nhưng việc đọc báo cáo tài chính sẽ giúp cho ta biết ba điều quan trọng hơn.”

“Ba điều gì vậy?”

“Thứ nhất, *hiểu biết tài chính sẽ giúp ta biết đâu là những thông tin quan trọng*. Ta có thể xem từng dòng báo cáo để biết ở đâu đó có sai sót, hoặc ta có thể làm gì để cải thiện tình hình kinh doanh. Hầu hết những người đầu tư đều quan tâm đến giá, tỷ số p/e (tức tỷ lệ giữa giá cổ phiếu và lợi nhuận doanh nghiệp trên mỗi cổ phiếu). Tỷ số p/e

của một cổ phiếu là chỉ số về hiện trạng kinh doanh đối với một người đầu tư bên ngoài. Người đầu tư bên trong cần biết những chỉ số khác mà ta sẽ dạy cho con. Những chỉ số đó sẽ giúp con biết được các hệ thống bên trong một doanh nghiệp có hoạt động tốt và hiệu quả hay không. Nếu con không có hiểu biết tài chính, con sẽ không thấy được sự khác nhau đó. Do đó, con sẽ cho đầu tư là rủi ro.”

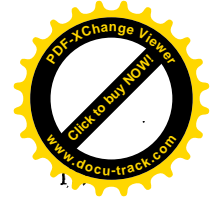
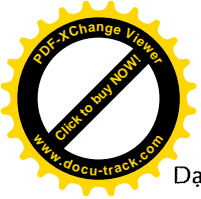
“Còn điều thứ hai là gì?”

“Đó là khi ta xem xét một cơ hội đầu tư, *ta có thể biết cơ hội đó sẽ phù hợp vào chỗ nào trong báo cáo tài chính của riêng ta*. Như ta đã nói, đầu tư là một kế hoạch. Ta muốn xem xét báo cáo tài chính của một doanh nghiệp, cổ phiếu, quỹ hỗ tương, trái phiếu hay địa ốc sẽ ảnh hưởng đến báo cáo tài chính của ta thế nào. Ta muốn biết cơ hội đầu tư đó có đưa ta đến được nơi ta muốn hay không. Ta có thể phân tích làm thế nào có thể tham gia cơ hội đầu tư đó với nguồn vốn hiện có của ta. Khi ấy, nếu ta buộc phải đi vay để đầu tư, ta muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra và ảnh hưởng lâu dài của nó.”

“Điều thứ ba là gì hở bố?”

“Đó là điều mà ta muốn biết cơ hội đầu tư này có an toàn không và có kiếm tiền được cho ta hay không. Ta có thể biết ngay cơ hội đó sẽ làm cho ta giàu lên hay bị lỗ. Nếu ta bị lỗ, hoặc ta không thể giải quyết được lý do làm ta mất tiền, vậy thì có gì ta phải đầu tư vào nó? Điều đó sẽ rất rủi ro.”

“Như vậy, nếu như bố không kiếm được tiền, bố sẽ không đầu tư?”, tôi hỏi.

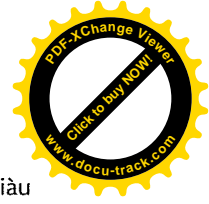
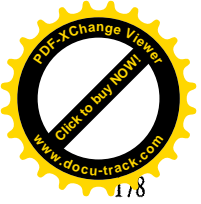
“Trong phần lớn các trường hợp là như vậy,” Người đáp. “Mặc dù đơn giản chỉ có thế, ta lại gặp không biết bao nhiêu người bị lỗ, mất tiền mà vẫn cứ nghĩ mình là nhà đầu tư. Nhiều người đầu tư vào địa ốc và tháng nào cũng bị lỗ, nhưng vẫn cứ nói cứng: “Chính phủ sẽ cho phép tôi trừ các khoản lỗ này vào thu nhập chịu thuế.” Nói như thế chẳng khác nào như nói: “Nếu anh mất 1 đồng, chính phủ sẽ trả lại cho anh 30 xu.” Rất ít chủ doanh nghiệp và nhà đầu tư biết cách tận dụng các ưu đãi của chính phủ, thế nhưng trên thực tế vẫn có người làm được. Tại sao không kiếm được 1 đồng mà còn được hưởng thêm 30 xu ưu đãi từ chính phủ? Những người làm được như thế mới là những nhà đầu tư thực thụ.”

“Mọi người làm như thế thực sự à? Họ mất tiền mà vẫn cứ nghĩ đó là đầu tư?”

“Hơn thế nữa, họ còn coi việc mất tiền để được giảm thuế thu nhập là một ý tưởng hay. Con có biết sẽ dễ dàng đến thế nào khi đi kiếm một cơ hội đầu tư làm mất tiền không?”, Người hỏi.

“Con nghĩ rất dễ. Thế giới này đầy áp những cổ phiếu, quỹ hỗ tương, bất động sản và doanh nghiệp kinh doanh không kiếm được tiền.”

“Hiểu biết tài chính là một kỹ năng rất cơ bản của một người đầu tư làm giàu. Kỹ năng cơ bản khác là đầu tư để sinh lời. Không bao giờ được có ý nghĩ đầu tư với ý định mất tiền để được giảm thuế trong đầu con cả. Con đầu tư chỉ vì một lý do duy nhất là kiếm tiền, con nhớ chứ?”

“SỔ LIÊN LẠC GIA ĐÌNH”

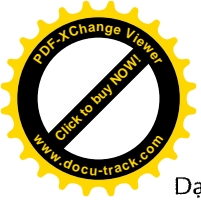
Khi gần kết thúc bài học trong ngày, người bố giàu nói, “Bây giờ con hiểu được lý do tại sao ta đã yêu cầu con lập báo cáo tài chính cho riêng con thường xuyên chứ?”

Tôi gật đầu, “Cũng như khi phân tích báo cáo tài chính của các doanh nghiệp kinh doanh và bất động sản. Bố luôn nói là bố muốn con suy nghĩ bằng báo cáo tài chính. Bây giờ thì con hiểu được rồi.”

“Khi con còn đi học, hàng tháng con đều có sổ liên lạc để về trình bố mẹ. Cuối học kỳ, con có học bạ ghi lại kết quả học tập của con. Báo cáo tài chính là học bạ của con khi rời trường. Vấn đề ở chỗ, vì mọi người không được dạy đọc hiểu hay lập báo cáo tài chính, họ không biết làm thế nào sau khi rời trường. Nhiều người có điểm rất trong báo cáo tài chính của riêng họ mà họ vẫn không hay biết chỉ vì họ có một việc làm lương cao và một ngôi nhà đẹp. Nếu như ta có thể cho điểm, bấy kỳ người nào không được đọc lập về tài chính ở tuổi 45 sẽ đều bị ta cho rớt hết. Ta nói như vậy không ác ý đâu, mà vì ta muốn mọi người tỉnh giấc và làm một điều gì đó khác hẳn, trước khi họ đánh mất đi tài sản quan trọng nhất của mình là thời gian.”

“Như vậy bố làm giảm rủi ro nhờ khả năng đọc hiểu báo cáo tài chính,” tôi đáp. “Một người cần phải kiểm soát được báo cáo tài chính của mình trước khi bắt tay đầu tư.”

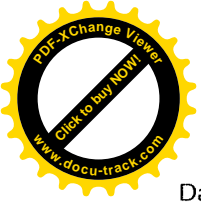
“Đúng vậy,” Người nói. “Cả quá trình mà ta nói với con về sự kiểm soát bản thân con cũng chính là sự kiểm soát báo cáo tài chính của con. Nhiều người muốn đầu tư bởi vì

Dạy con làm giàu

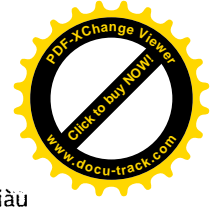
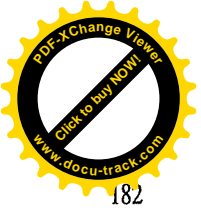
họ đang kẹt nợ. Đầu tư chỉ vì mục đích kiếm được nhiều tiền để con có thể trả nợ, mua một căn nhà to hơn hay một chiếc ô tô đời mới chỉ là kế hoạch của một kẻ ngu. Con đầu tư vì một mục đích duy nhất: tích lũy tài sản mà qua đó chuyển đổi thu nhập từ lương của con thành thu nhập thụ động hay thu nhập từ danh mục đầu tư. Mục đích chuyển đổi thu nhập đó chính là mục tiêu duy nhất của một nhà đầu tư thực thụ. Nhưng để đạt được mục tiêu đó đòi hỏi *con phải có nhiều hiểu biết sâu sắc về tài chính chứ không chỉ là chuyện cân đối thu chi.*"

khóa, điều làm tôi ngạc nhiên nhất là các vị giảng viên đều chỉ tập trung vào một bản báo cáo mà không hề đề cập đến mối quan hệ giữa hai bản báo cáo đó. Nói cách khác, các vị ấy không bao giờ giải thích tại sao bản báo cáo này lại quan trọng đối với bản báo cáo kia và ngược lại.

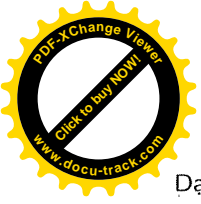
Người bố giàu cho rằng mối quan hệ giữa hai bản báo cáo đó nói lên tất cả. Người sẽ nói, “Làm sao con hiểu được báo cáo này mà không có báo cáo kia? Làm sao con có thể cho đó là tài sản hay nợ mà không có cột thu nhập hay cột chi phí?”. Người tiếp tục, *“Không phải chỉ vì được liệt kê trong cột tài sản mà có thể gọi thứ ấy là tài sản.”* Tôi nghĩ câu nói đó là quan trọng nhất. Người nói, “Lý do khiến cho mọi người gặp khó khăn về tiền bạc là vì họ mua nợ nhưng lại liệt kê trong cột tài sản. Nhiều người gọi căn nhà của mình là tài sản, nhưng thực chất nó chỉ là nợ.” Nếu bạn còn nhớ quy tắc Gresham, bạn có thể biết tại sao chi tiết nhỏ nhặt ta hay bỏ qua đó lại có thể khiến cho một đời người luôn vật lộn với tài chính thay vì được tự do về mặt tiền bạc. Người bố giàu còn nói, “Nếu con muốn giàu qua nhiều thế hệ, con và con cháu của con phải biết sự khác nhau giữa tài sản và nợ. Con cần phải biết sự khác nhau giữa một thứ có giá trị và một thứ không có giá trị.”

Sau khi tập 1 phát hành, nhiều người hỏi, “Thế ý của ông ta là đừng nên mua nhà à?”. Câu trả lời: “Không, ý của ông ta không phải như vậy.” Người bố giàu chỉ muốn nhấn mạnh vào tầm quan trọng của sự hiểu biết tài chính. Người nói, “Đừng gọi một thứ nợ là tài sản, cho dù thứ đó

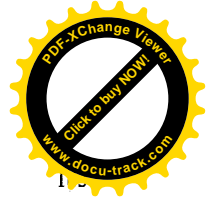

là căn nhà của con đi nữa.” Nhiều người khác cũng đã hỏi, “Nếu tôi trả hết nợ mua nhà, căn nhà đó có trở thành tài sản không?” Một lần nữa, câu trả lời trong phần lớn trường hợp là: “Không đâu. Không phải vì anh trả hết nợ mà căn nhà trở thành tài sản.” Lý do của câu trả lời đó nằm ở “lưu lượng tiền mặt” của bạn. Đối với hầu hết mọi người, cho dù bạn không còn nợ mua nhà, vẫn còn các chi phí khác và thuế đất mà bạn phải trả. Trong thực tế, bạn không bao giờ có quyền sở hữu đất của bạn cả, mà mọi mảnh đất đều thuộc quyền sở hữu của chính phủ. Đó là lý do tại sao mà người ta gọi địa ốc là 'real estate' (chữ 'real' trong tiếng Anh xuất phát từ chữ 'royal' của tiếng La Tinh, nghĩa là 'hoàng gia'). Nếu bạn không tin điều đó, cứ thử đừng trả thuế đất xem, bạn sẽ biết ngay ai là chủ sở hữu cho dù bạn còn hay đã trả hết nợ thế chấp.

Người bố giàu rất thích làm chủ các ngôi nhà. Người cho rằng căn nhà là nơi an toàn để cất tiền của bạn, nhưng nó không nhất thiết là tài sản. Trong thực tế, một khi đã tích lũy đủ bất động sản, Người và gia đình đã dọn về sống trong một ngôi nhà to lớn và tuyệt đẹp. Chính những tài sản bất động sản kia đã tạo ra lượng tiền mặt cho phép Người mua được tòa biệt thự to lớn ấy. Ý của Người là *không nên gọi nợ là tài sản, cũng như không nên mua nợ mà vẫn cho rằng nó là tài sản*. Đó chính là một trong những sai lầm lớn nhất của mọi người. Người nói, “Nếu một thứ là nợ, con tốt hơn cứ gọi nó là nợ và theo dõi thật kỹ.”

Dạy con làm giàu

LƯU LƯỢNG TIỀN MẶT CỤM TỪ QUAN TRỌNG

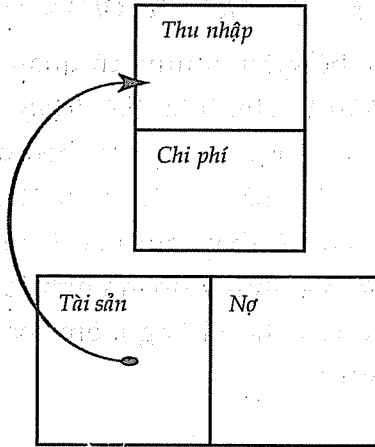
Đối với người bố giàu, những từ quan trọng nhất trong kinh doanh và đầu tư chính là “*lưu lượng tiền mặt*”. Người nói, “Cũng như một ngư dân phải theo dõi sự lên xuống của triều cường, một nhà đầu tư và một doanh nhân phải theo dõi sát sao bất kỳ thay đổi nào trong lưu lượng tiền mặt. Những người và những doanh nghiệp thường gặp khó khăn về tài chính là vì họ không kiểm soát được lưu lượng tiền mặt của mình.”

HIỂU BIẾT TÀI CHÍNH THEO CÁCH ĐƠN GIẢN CỦA NGƯỜI BỐ GIÀU

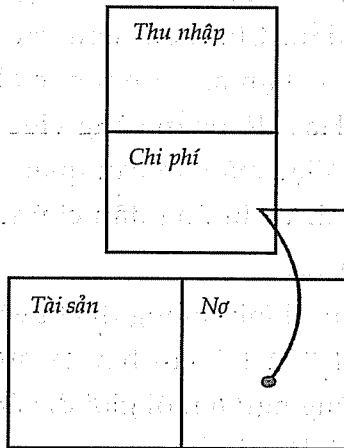
Ngày hôm nay, các kế toán viên làm phần công việc sổ sách và tôi vẫn dùng các sơ đồ đơn giản của người bố giàu làm hướng dẫn. Cho nên, nếu các bạn có thể hiểu các sơ đồ dưới đây, bạn sẽ có nhiều cơ hội hơn trên con đường làm giàu. Hãy để phần công việc chuyên môn cho các kế toán viên. Việc mà bạn cần quan tâm là kiểm soát các con số tài chính và hướng dẫn chúng trên con đường làm giàu của bạn.

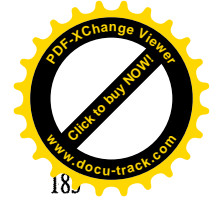
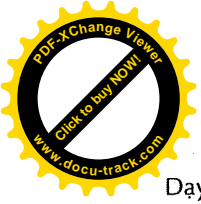
BÀI HỌC SỐ #1: Chính hướng di chuyển của tiền bạc sẽ quyết định một thứ là tài sản hay là nợ. Nói cách khác, không phải vì những người môi giới địa ốc gọi nhà của bạn là tài sản thì nó sẽ là tài sản.

Đây là sơ đồ lưu lượng tiền mặt của một tài sản. Người bố giàu định nghĩa *tài sản là thứ đem tiền đến cho bạn*.

Còn đây là sơ đồ lưu lượng tiền mặt của nợ. Người bố giàu định nghĩa nợ là 'thứ làm bạn mất tiền'.

PHÁT SINH RẮC RỐI

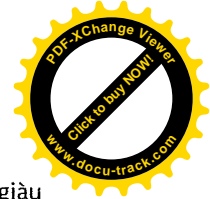
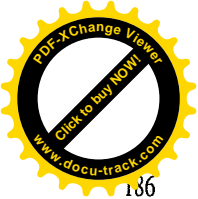
Người bố giàu cũng nói với tôi, “Rắc rối phát sinh bởi vì phương pháp kế toán cho phép chúng ta có thể liệt kê cả tài sản và nợ trong cột tài sản.” Người vẽ lên giấy sơ đồ dưới đây và nói, “Rắc rối nằm ở đây.”

Người nói, “Trong sơ đồ này, chúng ta có một căn nhà trị giá 100.000 đô. Người sở hữu căn nhà đã trả trước 20.000 đô, và mượn nợ thế chấp 80.000 đô. Làm thế nào con biết căn nhà này là tài sản hay nợ? Căn nhà chẳng lẽ được coi là tài sản chỉ bởi vì nó được kê trong cột tài sản?”

Câu trả lời dĩ nhiên là không. Để muốn biết nó là tài sản hay là nợ, bạn cần phải nhìn vào bản tóm tắt thu nhập.

Thu nhập	
Chi phí	
Tài sản	Nợ
\$100.000	\$80.000

Người bố giàu vẽ tiếp sơ đồ sau và nói, “Căn nhà này là nợ. Con có thể bảo đó là nợ bởi vì các khoản được kê trong cột chi phí trong khi ở cột thu nhập không có gì cả.”

Thu nhập
Chi phí Tiền trả nợ Thuế đất Bảo hiểm Tiền điện, nước Bảo trì sửa chữa

Tài sản	Nợ
\$100.000	\$80.000

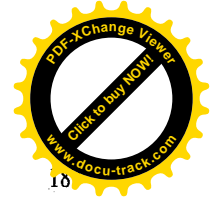
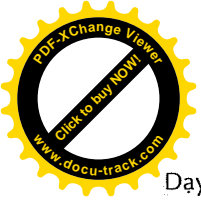
BIẾN NỢ THÀNH TÀI SẢN

Sau đó, người bố giàu thêm vào hai hàng trong sơ đồ - 'thu nhập cho thuê' và 'thu nhập cho thuê rỗng'. Người nói, "Sự khác nhau chính là ở từ khóa 'rỗng'. Thay đổi đó trên báo cáo tài chính đã làm căn nhà từ nợ trở thành tài sản."

Thu nhập
Chi phí Tiền trả nợ Thuế đất Bảo hiểm Tiền điện, nước Bảo trì sửa chữa

Thu nhập cho thuê rỗng

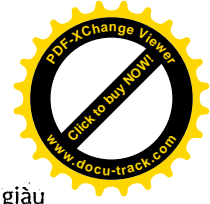
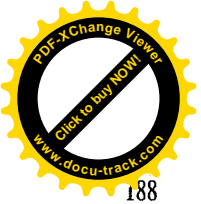
Tài sản	Nợ
\$100.000	\$80.000

Sau đó, người bố giàu thêm các con số để tôi có thể hiểu rõ hơn. “Chẳng hạn tổng chi phí cho căn nhà này vào khoảng 1.000 đô, bao gồm tiền trả nợ, thuế đất, bảo hiểm, điện nước và trùng tu sửa chữa. Con cho thuê mỗi tháng được 1.200 đô. Như vậy, thu nhập ròng mỗi tháng của con là 200 đô. Điều đó chứng tỏ căn nhà là tài sản. Nhưng nếu cùng mức chi phí và con chỉ cho thuê mỗi tháng được 800 đô, con sẽ bị lỗ 200 đô. Như vậy, cho dù thu nhập cho thuê của con mỗi tháng là 800 đô, căn nhà đó vẫn là nợ. Thế mà ta vẫn nghe mọi người nói, “Nhưng nếu tôi bán căn hộ đó cao hơn lúc tôi mua, thế thì nó sẽ trở thành tài sản.” Đúng vậy, nhưng điều đó chỉ xảy ra vào một lúc nào đó sau này. Tuy nhiên nhiều khi giá nhà lại giảm trên thị trường. Do đó hành động theo câu tục ngữ ‘*Đừng đếm gà con trước khi trứng nở*’ là một thái độ khôn ngoan về tiền bạc.”

CHÍNH PHỦ THAY ĐỔI LUẬT

Sau đợt cải cách luật thuế vào năm 1986, hàng tỷ đô la bị mất trắng trên thị trường địa ốc ở Mỹ. Rất nhiều tay đầu cơ phá sản bởi vì họ dám chấp nhận mua bất động sản giá cao trên cơ sở tin tưởng giá địa ốc sẽ luôn leo thang và chính phủ cho phép họ giảm thuế thu nhập từ các khoản lỗ thụ động. Sự cải cách thuế đơn giản đó đã khiến cho hàng triệu người quay lưng với thị trường địa ốc và chuyển sang thị trường chứng khoán. Sẽ xảy ra một sự chuyển giao khác trong tương lai hay không? Và lần này thay vì bất động sản mà sẽ là cổ phiếu và trái phiếu? Chỉ có thời gian mới trả

lời được những câu hỏi đó, thế nhưng lịch sử luôn có khuynh hướng lặp lại. Và khi lịch sử lặp lại, sẽ có hàng triệu người bị mất tiền nhưng cũng sẽ có những nhà đầu tư khác biết chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với thay đổi. Và chính những nhà đầu tư biết chuẩn bị, có khả năng đã kiếm được hàng triệu đô từ số tiền bị mất của hàng triệu người không chuẩn bị khác.

RỦI RO LỚN NHẤT

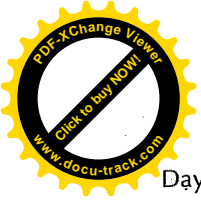
Người bố giàu nói, “Người đầu tư rủi ro nhất là người *không kiểm soát được* báo cáo tài chính của mình. Người đầu tư rủi ro nhất là người không có gì ngoài nợ mà cứ cho là tài sản, tiêu xài bằng thu nhập họ kiếm được, và nguồn thu nhập duy nhất của họ là từ sức lao động của họ. Họ rủi ro là vì họ thường là những người đầu tư tuyệt vọng.”

Trong các buổi thuyết trình về đầu tư, mọi người thường tranh luận với tôi căn nhà là tài sản của họ. Vừa mới đây, một người đàn ông đã đến nói với tôi, “Tôi mua căn nhà với giá 500.000 đô, nhưng giờ đây nó trị giá 750.000 đô.” Tôi hỏi ông ta, “Làm thế nào anh biết điều đó?”. Ông ấy trả lời, “Vì người môi giới địa ốc của tôi bảo thế.”

Khi ấy, tôi hỏi tiếp, “Người môi giới của anh sẽ bảo đảm với anh mức giá đó trong 20 năm chứ?”

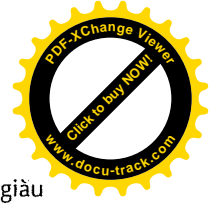
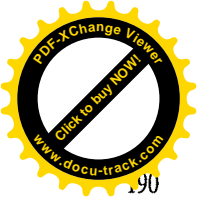
Ông ta trả lời, “Tại sao lại không. Anh ta nói đó là giá trung bình của các ngôi nhà lân cận vừa mới bán hôm nay.”

Và đó cũng chính là lý do tại sao mà người bố giàu nói rằng những người đầu tư trung bình không kiếm được tiền

trên thị trường. Người nói, “Người đầu tư trung bình thường đếm gà con trước khi trứng nở. Họ mua những thứ khiến họ mất tiền hàng tháng, nhưng vẫn cứ gọi chúng là tài sản chỉ vì các ý kiến bên ngoài. Họ nghĩ căn nhà của họ sẽ lên giá trong tương lai, hoặc hành động của họ trông có vẻ như bán ngôi nhà ngay lập tức khi người môi giới của họ bảo họ trị giá căn nhà như thế. Con có bao giờ bán một căn nhà ở giá thấp hơn mà người môi giới hay giám đốc ngân hàng nghĩ hay không? Ta đã từng bị như vậy con ạ. *Do căn cứ những quyết định tiền bạc trên suy nghĩ chủ quan và sự mong đợi, mọi người thường mất sự kiểm soát tình hình tài chính của mình.* Đối với ta, điều đó rất rủi ro. Nếu con muốn giàu, con phải kiểm soát sự hiểu biết cũng như nguồn tiền bạc của con. Dĩ nhiên, chẳng có gì sai cả với niềm hy vọng giá của một tài sản nào đó sẽ tăng lên trong tương lai một khi con không đánh mất sự kiểm soát của con đối với tiền bạc trong hiện tại.” Người bố giàu còn nói thêm, “Nếu những người đó chắc chắn giá sẽ tăng lên, tại sao họ không đi mua cùng một lúc 10 căn nhà đó nhỉ?”

Hiện tượng đó còn diễn ra ở những người hay nói như thế này, “Tài sản về hưu của tôi hôm nay trị giá 1 triệu đô. Đến khi tôi về hưu, tài sản đó sẽ trị giá tới 3 triệu đô.” Một lần nữa, tôi lại hỏi, “Làm sao anh biết được điều đó?”. Những gì tôi học được từ người bố giàu về những người đầu tư trung bình là họ thường 'đếm gà con trước khi trứng nở.' Hoặc họ đặt cược hết mọi thứ vào một sự kiện nào đó sẽ xảy ra trong tương lai. Trong hầu hết trường hợp, nhiều trứng gà không nở mà cũng chẳng có sự kiện nào như thế

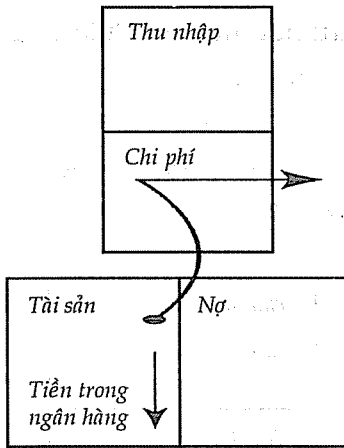
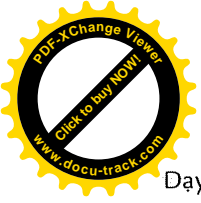

xảy ra. Thế nhưng những nhà đầu tư chuyên nghiệp không hành động hay suy nghĩ như thế. Những người này biết rất rõ rằng có nhiều hiểu biết tài chính sẽ giúp cho họ có nhiều biện pháp kiểm soát hơn trong hiện tại, và nếu không ngừng học hỏi họ có thể kiểm soát được nhiều hơn trong tương lai. Các nhà đầu tư chuyên nghiệp cũng thừa biết rằng thậm chí đôi khi một số trứng bị rớt vỡ hay bị ăn mất, hoặc một sự kiện nào đó họ mong đợi có thể trở thành tai họa không lường.

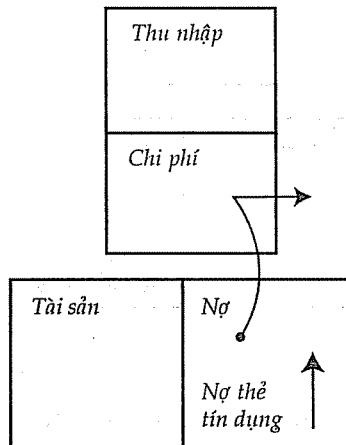
TẠI SAO MỌI NGƯỜI KHÔNG KIỂM SOÁT ĐƯỢC CHUYÊN TIỀN BẠC CỦA MÌNH

Mọi người rời khỏi trường đều không biết cách lập báo cáo tài chính cho mình, thậm chí cách cân đối tài khoản ngân hàng của mình. Họ không bao giờ được dạy làm thế nào kiểm soát được chuyên tiền bạc. Cách duy nhất mà bạn có thể biết người này có kiểm soát được tiền bạc của chính mình hay không là nhìn vào bản tóm tắt tài chính của họ. Không phải vì một người có công việc lương cao, nhà lớn, xe đẹp mà người ấy biết kiểm soát được tiền bạc của mình. Nếu mọi người đều hiểu một báo cáo tài chính, họ có thể kiểm soát được tiền bạc của mình.

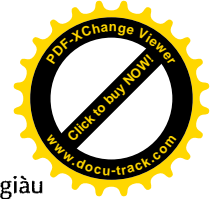
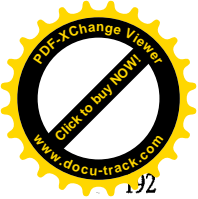
Chẳng hạn, đây là sơ đồ tiền mặt khi bạn viết một chi phiếu từ tài khoản ngân hàng của bạn.

Còn đây là sơ đồ tiền mặt khi bạn chi tiêu bằng thẻ tín dụng.

Khi mọi người viết chi phiếu, họ đang làm giảm tài sản. Và khi chi tiêu bằng thẻ tín dụng, họ đang làm tăng nợ. Nói cách khác, thẻ tín dụng càng khiến cho mọi người dễ lún

sâu hơn vào nợ. Hầu hết mọi người không nhìn thấy những điều này bởi vì họ không được dạy cách lập và phân tích một báo cáo tài chính cá nhân cho mình.

Ngày hôm nay, bản tóm tắt tài chính của nhiều người giống như sơ đồ dưới đây.

<i>Thu nhập</i> <i>Lương</i>
<i>Chi phí</i> <i>Thuế</i> <i>Tiền trả nợ mua nhà</i> <i>Thuế đất</i> <i>Tiền trả xe</i> <i>Tiền học phí</i> <i>Trả nợ thẻ tín dụng</i> <i>Chi phí ăn mặc</i> <i>Các chi phí khác</i>

<i>Tài sản</i>	<i>Nợ</i> <i>Nợ mua nhà</i> <i>Nợ đại học</i> <i>Nợ xe</i> <i>Nợ thẻ tín dụng</i>
----------------	---

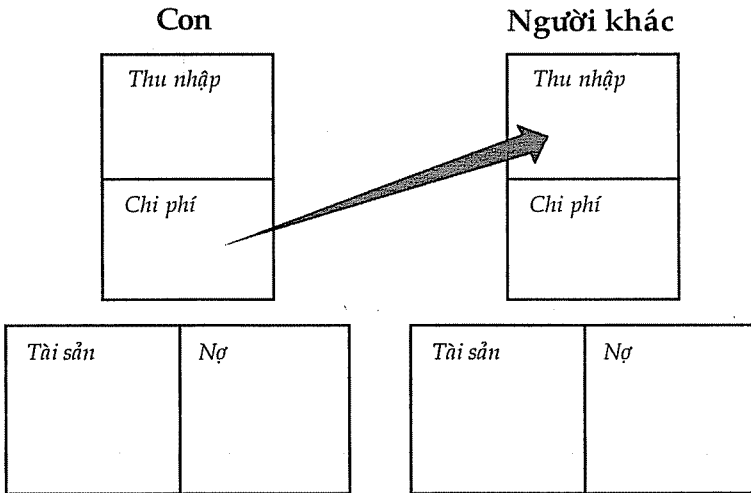
Trừ phi người ấy làm một điều gì khác để thay đổi, nếu không chắc chắn người ấy sẽ rơi vào một cuộc sống nô lệ vì tiền bạc. Tại sao tôi lại nói là 'nô lệ'? Bởi vì bất cứ một khoản chi tiêu nào của người ấy cũng đang làm cho người khác đang giàu lên.

BẠN ĐANG LÀM GIÀU CHO AI?

BÀI HỌC SỐ #2: Tối thiểu phải có hai báo cáo tài chính mới nhìn thấy được trọn vấn đề.

Người bố giàu nói, “Nhà đầu tư chuyên nghiệp phải nhìn tối thiểu 2 bản tóm tắt tài chính cùng lúc nếu muốn thấy được sự thực.”

“Hãy luôn nhớ chi phí của con sẽ là thu nhập của người khác. Những người không kiểm soát được tiền của mình sẽ làm giàu cho những người kiểm soát được tiền của họ.”

NGƯỜI ĐẦU TƯ LÀM GÌ

Người vẽ một sơ đồ khác và nói, “Ta sẽ minh họa cho con thấy người đầu tư làm gì. Ta lấy ví dụ giữa ngân hàng và con chẳng hạn.”

Con

<i>Thu nhập</i>
<i>Chi phí</i>

<i>Tài sản</i>	<i>Nợ</i>
	<i>Thế chấp</i>

Ngân hàng

<i>Thu nhập</i>
<i>Chi phí</i>

<i>Tài sản</i>	<i>Nợ</i>
<i>Thế chấp</i>	

Tôi quan sát sơ đồ một lúc rồi nói, “Nợ thế chấp mua nhà của con sẽ được kê trong hai bản tóm tắt tài chính: một bên xuất hiện trong cột tài sản, và bên kia xuất hiện trong cột nợ.”

Người bố giàu gật đầu, “Con giờ đây đã thấy được bản tóm tắt tài chính thực sự rồi đấy.”

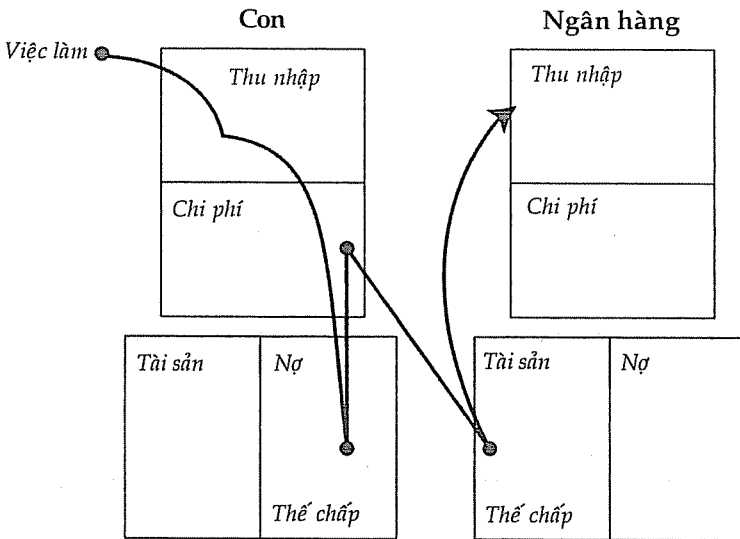
“Đó là lý do tại sao mà bố nói tối thiểu phải cần hai bản tóm tắt tài chính khác nhau mới thấy được toàn cảnh,” tôi nói. “Mỗi một chi phí của con sẽ là thu nhập của người khác. Và mỗi một khoản nợ của con sẽ là tài sản của người khác.”

Người gật đầu, “Điều đó giải thích tại sao mọi người rời trường mà không được dạy cách suy nghĩ bằng các báo cáo tài chính, thường trở thành con mồi của những người khác.

Mỗi lần họ sử dụng thẻ tín dụng, họ đang tự chất thêm nợ cho mình trong khi vun đắp thêm tài sản của ngân hàng.”

“Và khi một vị giám đốc ngân hàng nói với con, 'Căn nhà là tài sản của anh', họ thực sự không nói dối với con mà chỉ không nói thật tài sản đó thuộc về ai. Trong khi nợ mua nhà là nợ của con, đó là tài sản của ngân hàng,” tôi thêm vào, và cảm thấy sâu sắc hơn trước ý nghĩa quan trọng của các báo cáo tài chính.

Người bố giàu gặt đầu và nói, “Bây giờ hãy thêm vào các hướng đi của lưu lượng tiền mặt, con sẽ thấy tài sản đó - tức nợ thế chấp của con thực sự hoạt động như thế nào.”

“Trong thí dụ này, nợ thế chấp lấy tiền ra khỏi túi của con và bỏ vào túi của ngân hàng. Đó là lý do tại sao nợ thế

chấp là nợ của con và là tài sản của ngân hàng. Điều ta muốn nhấn mạnh ở đây là khoản nợ thế chấp ấy nằm trong cùng một hợp đồng vay hợp pháp giữa con và ngân hàng.”

“Như vậy ngân hàng đã tạo ra một tài sản từ nợ của con,” tôi nói. “Những gì mà một người đầu tư làm là tích lũy một tài sản mà người khác trả giùm cho họ. Chẳng hạn như nhà đầu tư làm chủ sở hữu các căn hộ cho thuê. Mỗi tháng, tiền họ thu được từ tiền thuê nhà, cũng như tiền trả nợ đối với ngân hàng vậy.”

Người bố giàu gật đầu và cười. “Con đã thấy được vấn đề rồi đấy. Giờ đây, chắc hẳn con đã quyết định tham gia vào phía bên nào rồi phải không? Thế nhưng chưa hết đâu. Còn có chiều ngược lại nữa.” Người vừa nói vừa vẽ ra sơ đồ dưới đây.

Con

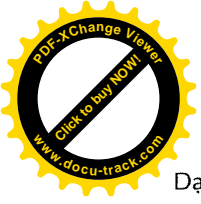
<i>Thu nhập</i>
<i>Chi phí</i>

Ngân hàng

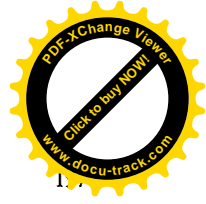
<i>Thu nhập</i>
<i>Chi phí</i>

<i>Tài sản</i>	<i>Nợ</i>
<i>Tài khoản tiết kiệm</i>	

<i>Tài sản</i>	<i>Nợ</i>
	<i>Tài khoản tiết kiệm</i>

Dạy con làm giàu

“Ồ,” tôi thốt lên. “Các khoản tiết kiệm định kỳ của con là tài sản của con, trong khi chúng là nợ của ngân hàng.”

“Đúng đấy,” Người đáp. “Thế con còn thấy gì khác từ sơ đồ này?”

Tôi quan sát sơ đồ một hồi và khẽ trả lời, “Con không thấy gì khác nữa cả. Con chỉ thấy những gì mà bố vẽ như thế thôi.”

Người mỉm cười nói, “Đó là lý do tại sao con cần phải thực tập đọc hiểu các báo cáo tài chính. Càng thực tập, con sẽ càng khám phá và học hỏi được nhiều hơn. Nhất là những thứ mà con không thể thấy được bằng mắt thường.”

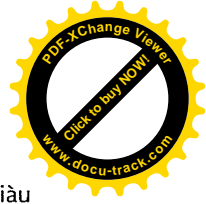
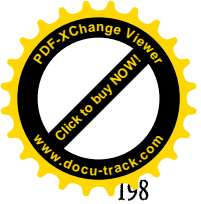
“Thế con không thấy được điều gì hở bố?”, tôi hỏi.

“Điều con không thấy từ các sơ đồ của ta là những ưu đãi thuế chính phủ cho con nếu con mua nhà bằng nợ thế chấp với ngân hàng, nhưng sẽ đánh thuế con khi con có lãi tiết kiệm,” Người nói.

“Và cũng có nghĩa là chính phủ sẽ cho phép con được giảm thuế nếu con tích lũy nợ và đánh thuế con nếu con tích lũy tài sản?”, tôi hỏi.

Người gật đầu, “Bây giờ con hãy nghĩ xem chính sách đó của chính phủ sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ và tương lai tài chính của mọi người thế nào. Người bình thường chắc chắn sẽ hân hoan được mắc nợ và chẳng thêm quan tâm đến việc tích lũy tài sản.”

“Tại sao họ lại làm thế hở bố?”, tôi vừa hỏi vừa cảm thấy hết sức kinh ngạc trước lời nói của Người.

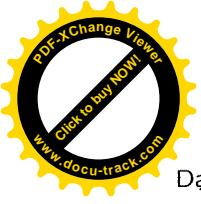

Người cười tủm tỉm, “Như ta đã nói, *nhà đầu tư chuyên nghiệp phải có suy nghĩ vượt ngoài giới hạn của giá*. Nhà đầu tư chuyên nghiệp đọc các con số để thấy được bản chất của vấn đề, và nhờ đó có thể nhìn ra được những điều mà người đầu tư trung bình không thấy. Nhà đầu tư chuyên nghiệp phải nhìn thấy được tác động ảnh hưởng của các quy định chính phủ, thuế, luật doanh nghiệp, luật kinh doanh và luật kế toán. Một nguyên nhân khiến cho việc tìm kiếm thông tin đầu tư chính xác trở nên khó khăn là vì để có thể thấy được toàn bộ sự việc, con cần phải có kiến thức tài chính của một kế toán viên và kiến thức luật của một luật gia. Nếu con chịu khó đầu tư thời gian học hỏi, con sẽ tìm thấy những cơ hội đầu tư ngàn vàng mà rất ít người thấy được. Con cũng sẽ hiểu được lý do tại sao người giàu mỗi lúc một giàu hơn, trong lúc người nghèo và người trung lưu càng làm việc cực hơn, trả nhiều thuế hơn và mắc nhiều nợ hơn. Một khi con hiểu được tại sao, con sẽ quyết định đứng vào phía bên nào trong Kim tứ đồ. Quá trình đó không khó con ạ, mà chỉ cần tốn chút ít thời gian để đầu tư học hỏi.”

CẢI THIÊN KẾT QUẢ

Bạn càng đọc nhiều báo cáo tài chính, báo cáo năm và các bản cáo bạch chứng nào, sự thông minh và hiểu biết về tài chính của bạn sẽ càng tăng lên chừng nấy. Đến một lúc nào đó, bất thành linh bạn sẽ thấy được những gì mà một người đầu tư trung bình không có khả năng thấy được.

Tất cả chúng ta đều biết rằng quy trình lặp đi lặp lại

chính là cách chúng ta học hỏi thực sự và ghi nhớ được những gì đã học. Cách đây không lâu, tôi nghe một cuốn băng phỏng vấn Peter Lynch. Tôi đã nghe nó hàng chục lần nhưng cứ mỗi lần nghe, tôi lại phát hiện thêm một điều mới mẻ. Hơn 30 năm qua, người bố giàu đã bắt tôi đọc các báo cáo tài chính. Kết quả là ngày nay tôi suy nghĩ hoàn toàn tự động bằng ngôn ngữ của các báo cáo tài chính.

Khi chúng ta học cưỡi xe đạp, chúng ta muốn rèn luyện hành động đó thành một phản xạ vô thức. Một khi thành công, chúng ta không cần phải suy nghĩ hay nhớ cách đạp xe như thế nào trong khi chúng ta cưỡi nó. Lái xe ô tô cũng như vậy, chúng ta có thể vừa lái vừa nói chuyện với ai đó, hay vừa ăn bánh mì, hoặc vừa suy nghĩ đến chuyện trong sở làm, hoặc vừa nghe đài vừa hát trong suốt thời gian chúng ta lái xe. Phản xạ vô thức đó có thể áp dụng trong việc đọc hiểu các báo cáo tài chính y như vậy.

Điều làm mất thời gian nhất trong khi tìm kiếm một cơ hội đầu tư tốt chính là việc phân tích các con số. Học cách đọc hiểu báo cáo tài chính là một quá trình khá chán ngắt và buồn tẻ, nhất là khi bạn bắt đầu. Thế nhưng, quy trình ấy sẽ mỗi lúc một dễ dàng hơn và nhanh hơn khi bạn thực tập. Quy trình ấy không chỉ dễ dàng hơn, mà bạn còn có thể xem xét đánh giá nhiều cơ hội đầu tư hơn mà không cần suy nghĩ.